

آبولا

اداره خانه سی :

فصله پنجمینیه بازاری صافجیلر خاننده ۱۶

صاحب امتیاز و مدیر مسئول :

آریستووولوس د. کریستیدیس

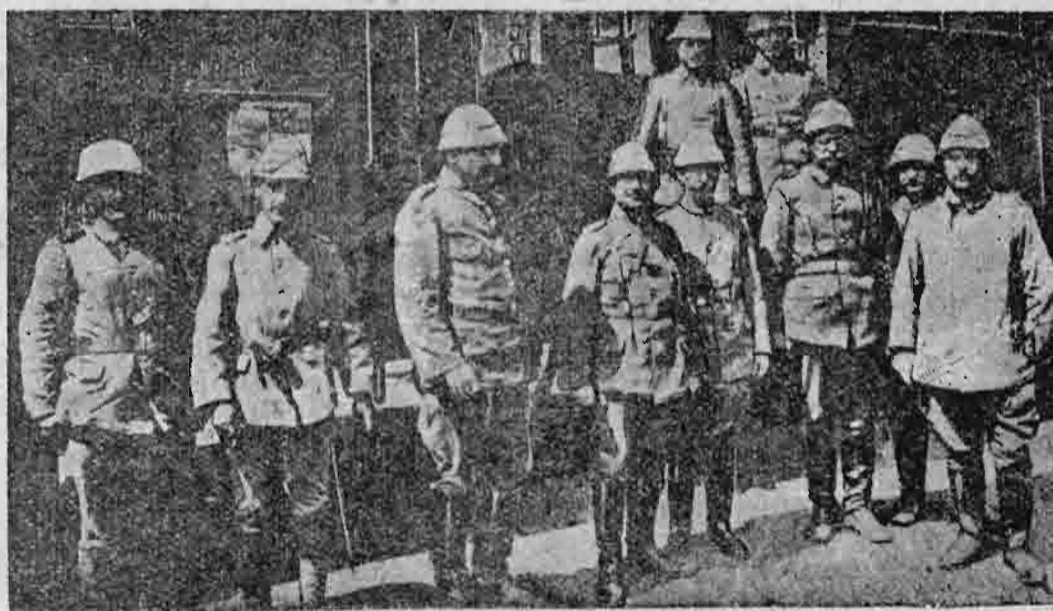
'Αβ' Οβ' Αβ' Α

Τὸ σὺμβολὸν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

<p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ</p> <p>✠ ΓΡΑΦΕΙΑ ✠ ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16</p>	<p>ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ</p> <p>Ἐσωτερικὸν ἔτησίᾳ γρ. 30 Ἐξωτερικὸν ἔτησίᾳ φρ. 10 > ἑξάμην. > 20 > ἑξάμην. > 6</p> <p>ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ</p> <p>Ἐσωτερικὸν ἔτησίᾳ γρ. 50 Ἐξωτερικὸν . . . φρ. 18</p> <p>ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 30 ΠΑΡΑΔΕΣ</p>	<p>ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ</p> <p>ΔΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΝΟΝΤΑΙ</p> <p>Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.</p>
--	---	--

ΤΑ ΟΘΩΜΑΝΙΚΑ ΣΤΡΑΤΕΥΜΑΤΑ ΕΙΣ ΓΑΛΙΚΙΑΝ

Τούρκοι αξιωματικοὶ εἰς τινα σιδηροδρομικὸν σταθμὸν.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΙΛΑΡΟΝ ΔΟΤΗΝ

Τόσον εἰς τὴν ἀποστολικήν, ὅσον καὶ εἰς τὴν εὐαγγελικὴν περικοπήν τῆς αὐρίου, γίνεται πολλὸς καὶ ἐκτενὴς λόγος περὶ ἐλεημοσύνης, ἢ δ' ἀρετὴ αὕτη ἐξετάζεται ὑφ' ὄλας αὐτῆς τὰς ἀπόψεις.

Ἐν πρώτοις, τονίζεται ἰδιαιτέρως, ὅτι ἡ βοήθεια, τὴν ὁποῖαν δεόν νὰ παρέχωμεν, δὲν πρέπει ν' ἀναμετράται μὲ τὴν συμπάθειαν, τὴν ὁποῖαν τυχὸν τρέφομεν πρὸς τὰ πρόσωπα, πρὸς ἃ ἀπευθυνόμεθα. Τὴν εὐγενῆ ταύτην πράξιν δὲν πρέπει νὰ περιορίζῃ οὐδεμίαν σκέψιν, οὐδεὶς ὑπολογισμὸς, καμμία ὑστεροβουλία.

— Ἄν δίδετε εἰς τοὺς ἀγαπῶντας ὑμᾶς, τί καλὸν κάμνετε; λέγει ὁ Ἰησοῦς, προκειμένου περὶ τῆς διαλογῆς τῶν προσώπων.

Ἄλλ' ἐκτὸς τούτου, ἐπίσης δὲν πρέπει νὰ γίνῃται διαλογὴ περιστάσεων. Ἡ χριστιανικὴ ἐλεημοσύνη δὲν πρέπει νὰ δίδεται, ὅταν ὁ δίδων πεισθῇ, ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ λάβῃ ὀπίσω ἐκεῖνο, ποῦ ἐδάνεισε, διότι τότε παύει πλέον νὰ εἶναι ἀρετὴ, δὲν ἀνομάζεται οὔτε δικαιοσύνη, καὶ μᾶλλον συναλλαγὴ δεόν νὰ ἀποκαληθῆται.

— Ἄν δανείζετε ἐκεῖνους, παρὰ τῶν ὁποῖων ἐλπίζετε, ὅτι θὰ λάβετε τὰ δανειζόμενα, ἐπιλέγει ὁ Χριστός, ποῖα ὑμῖν χάρις ἐστὶ; μήπως καὶ οἱ ἁμαρτωλοὶ δὲν δανειζοῦσι τοὺς ἁμαρτωλοὺς, διὰ νὰ λάβωσιν ὀπίσω τὰ ἴσα;

Ἄλλὰ, καὶ ἂν ἀκόμη δὲν περιορίζεται ἡ ἐλεημοσύνη ἐκ τῶν ὑπολογισμῶν τῶν προσώπων καὶ τῶν πραγμάτων, πάλιν δὲν εἶναι τελεία, ἂν δὲν συνοδεύεται ἐκ μέρους τοῦ δίδοντος μὲ εὐγένειαν, προσήγειαν καὶ λεπτότητα.

— Ἰλαρὸν δότην ἀγαπᾷ ὁ Θεός, συμπληροῖ ὁ ἀπόστολος Παῦλος.

Δὲν ἀρκεῖ, ἄλλοις λόγοις, νὰ δίδῃ τις, ἀλλὰ καὶ νὰ δίδῃ μετὰ προσηγείας, γλυκύτητος καὶ αὐθορμητῶς, ὥστε ὁ ἐλεούμενος νὰ μὴ ὑφίσταται τὴν συντριβὴν καὶ τὸν ἐξευτελισμὸν, ὁ ὁποῖος μαρναίνει τὴν καρδίαν καὶ κηλιδώνει τὴν ἀρετὴν.

Ἄν ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας ἐκτελεῖται ἡ εὐγενὴς αὕτη ἀρετὴ, τότε εἶναι ἀξία τοῦ μεγάλου τῆς δόξαστος καὶ τότε εἶναι εὐπρόσδεκτος μὲν παρὰ τοῦ Ἐλεήμονος Πατρὸς, καρποφόρος δὲ καὶ ἐν τῇ κοινωνίᾳ.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ὁ ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

Ὅχι. Δὲν εἶναι μόνον διὰ τὸν ἄνδρα ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς ἢ μεγαλειτέρα πηγὴ τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐδοκίμησης, ἀλλ' εἶναι ἐπίσης καὶ διὰ τὴν γυναῖκα, ἴσως δὲ δι' αὐτὴν εἶναι πλεονέκτηρον ἀκόμη.

Ποσάκις δὲν παρατηροῦμεν τὸν μαρμαρῶδη ἀπλωμένον εἰς ἰερώς γυναικείας ψυχᾶς καὶ τὴν ἀπόγνωσιν ἐκδηλουμένην ἐπὶ τῶν εὐγράμμων χαρακτηριστικῶν τοῦ προσώπου των; ποσάκις δὲν συναντῶμεν τὴν ἀηδίαν πρὸς τὴν ζωὴν, ἐκεῖ, ὅθεν ἤλπιζε τὸ θάρρος καὶ τὴν χαρὰν νὰ ἀνέλθῃ;

Δὲν εἶναι αἱ δοκιμασίαι τοῦ βίου, αἱ ὁποῖαι ἐμβολιάζουσιν τὰς ψυχᾶς μὲ τὸ στεγνὸν αὐτὸ ἔγχυμα ἢ δυστυχία καὶ ἡ πάλῃ πληγόναι, κουράζει καὶ πληττει, ἀλλ' οὔτε τὴν ἀηδίαν, οὔτε τὴν ἀβελιότητα καὶ τὴν ἀγωνίαν ἐμφυσᾷ. Καὶ ἡ δοκιμασία τῶν καταστάσεων αὐτῶν εἶναι τοσοῦτον μᾶλλον θλιβερά καὶ βαρεῖα, ὅσον ἡ ψυχὴ δὲν συναντῶ τὰς ἀφορμὰς των εἰς τὸν ἐξωτερικόν, εἰς τὸν περιβάλλοντα κόσμον, ἀλλὰ μὲσα εἰς τὸ ἐνδρόμυχόν τῆς ἑαυτοῦ, τὸ ὅπουλον, διότι ἦτο κενόν, διότι δὲν εἶχεν ἰδανικόν τι, διότι ἐστερεῖτο ἐνὸς εἰδώλου, ἐπληρωθῆ μετὰ τὰς ἀμφιβόλους πνοᾶς ταῦ κόρου καὶ μὲ τὰς ἀναπάσεις τῆς ναυτιάσεως.

Καὶ ὅμως ἡ ζωὴ διὰ τὴν γυναῖκα, ὅσον καὶ διὰ τὸν ἄνδρα, εἶναι ἀφειδῆς εἰς εὐγενεῖς χαρὰς, εἰς ὄραϊας προσπαθείας, εἰς πηγὰς γλυκυτάτας τερψιθῶν νομάτων, τὰς ὁποῖας μεταδίδει εἰς ὅσους τὰς ἀναζητήσῃ καὶ τὰς ἀνεύρωσι.

Καὶ ἡ γυνὴ ἔχει δικαιώματα ἐπὶ τῶν δωρεῶν τούτων τῆς ζωῆς, καὶ τὸ δικαίωμα τῆς αὐτῆς εἶναι μάλιστα τοσοῦτον μεγαλειότερον, ὅσον ὀφείλει ἐξ αὐτῶν νὰ μεταδώσῃ εἰς τὸν σύζυγον καὶ εἰς τὰ τέκνα τῆς, τὰ ὁποῖα θὰ γαλουχήσῃ καὶ θὰ ποδηγήσῃ κατὰ τὰ πρώτα βήματα τῆς ζωῆς των.

Ἐχει, ἄλλως τε, τὴν ἀξίωσιν αὐτὴν ὁ ἄνθρωπος, ποσάκις διετύπωσεν τὴν ἀπαίτησιν ταύτην εἰς τὴν γυναῖκα; ζητεῖ διὰ τῆς ψυχῆς τῆς, ὡς διὰ φακοῦ διαγνοῦς, νὰ ἀτενίσῃ τὴν ζωὴν, τὴν ὁποῖαν αὐτὸς μὲ τὸ θελωμένον καὶ ἄκονον βλέμμα του διακρίνει ὡς ὠκεανὸν ζάλῃς καὶ τρικυμίας. Ἄλλ' εἰς τὴν ἀξίωσιν ταύτην, ἀρὰ γε, ὑπάρχουσιν πολλαὶ γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι θὰ ἀνταποκριθῶσιν ἱκανοποιητικῶς;

Πλὴν καὶ σύζυγος καὶ μήτηρ ἂν δὲν γίνῃ, ἡ γυνὴ δὲν παύει νὰ εἶναι ἄτομον, τὸ ὁποῖον διακρίνεται νὰ ζῆσῃ, νὰ ἀντικρύσῃ κατὰ πρόσωπον τὴν ζωὴν καὶ νὰ τὴν διέλθῃ μὲ τὴν βοήθειαν τῶν δυνάμεών τῆς, μὲ τὸ εὐσταθὲς βᾶδισμα, τὸ ὁποῖον βηματίζει ὁ γνωρίζων ποῦ πατῆρ καὶ ποῦ κατευθύνεται.

Δυστυχῶς ἡ ἀνατροπὴ, ἡ ὁποῖα δίδεται παρ' ἡμῶν εἰς τὰς νεάνιδας, τὰς ἀπαλλάσσει μὲν ἀπὸ τὸν κόπον τῶν ἰδιαιτέρων προσπαθειῶν, διότι ὁ ἄνθρωπος ἐν τῷ ἐγαύρῳ του, ἐπεφύλαξε καὶ τὸ καθήκον τῆς χειραγωγήσεως τῆς γυναικὸς δι' ἑαυτὸν καὶ τὴν ἀπέκλεισεν ἀπὸ κάθε ἄλλης τῆς ζωῆς φρονιδοῦ. Ἄλλ' ἀλλοίμονον εἰς τὴν γυναῖκα, ἂν ποτε ὑπὸ τῆς τύχης ἐξαναγκασθῇ νὰ γνωρίσῃ ὅτι ἐπιμαλῶς τῆς ἀπεκέρθη, ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνην, ἂν μίαν στιγμὴν διασχισθῇ τὸ καταπέτασμα, τὸ ὁποῖον τῆς ἐκάλυπτε μὲ τὰ χρώματά του τὴν ἀληθινὴν τῆς σκηνῆς ὑπόστασιν, τὰς συνθήκας τῆς καὶ τὰς δοκιμασίας τῆς, ἀλλὰ καὶ τὰς ἀτραποὺς αὐτῆς τὰς σωτηρίας.

Δι' αὐτὸ, οὐχὶ σπανίως, παριστάμεθα μάρτυρες δραμάτων, δραμάτων φρικτῶν ἀπογνώσεως, ὅταν ἡ ἀσθένεια ἢ ὁ θάνατος ἢ ὁποιαδήποτε ἄλλη τοῦ βίου περιπέτεια ἀφαρπάξῃ ἀπὸ τὴν κόρην τὸν πατέρα, ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν τὸν ἀδελφόν, ἀπὸ τὴν γυναῖκα τὸν σύζυγον, ἀπὸ τὴν μητέρα τὸν υἱόν.

Εἰς αὐτὸν μόνον μὲ τὸ στήριγμα τῶν ἀνδρῶν τούτων ἠδύνατο νὰ βαδίσῃ εἰς τὴν ζωὴν, καί, ὅταν ἴδῃ, ὅτι τὸ στήριγμα αὐτὸ τῆς ἐκφεύγει ἢ θραύει.

ταὶ ὑπὸ τὸ βάρος τῆς, τότε ρηγγύει κραυγὰς ἀπονοίας καὶ τὰ βήματά τῆς εἶναι βήματα κλονιζόμενα, βήματα παραπαίοντος νηπίου.

Δὲν τὴν ἀφήκαμεν νὰ γνωρίσῃ τὴν ζωὴν, καὶ τώρα, ὅτε ἡ πραγματικότης τὴν φέρει πρὸς αὐτὴν ἀπότομα, βλέπομεν ἐν θῆμα πλειότερον, θῆμα οὐχὶ ἀνάξιον τῆς συμπάθειας καὶ τοῦ οἴκτου μας.

Ἀναπτύσσομεν τὰ κορίτσια μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ διανύσῃ τὴν ζωὴν μὲ τὸν ἄνδρα, εἴτε οὗτος εἶναι πατὴρ, εἴτε ἀδελφός, εἴτε σύζυγος, εἴτε τέκνον. Ἄλλ' ὁ πατὴρ καὶ ὁ ἀδελφός δυνατὸν νὰ ἐκλείψῃ, ὁ σύζυγος δὲ νὰ μὴ εὐρεθῇ ποτέ τι τότε θὰ συμβῇ μὲσα εἰς τὴν γυναικείαν καρδίαν; ποῖα καταστροφὰ καὶ ποῖα κατεδαφίσεις ὁ εὐροπολημάτων θὰ λάβωσι χώραν εἰς τὴν ψυχὴν τῆς; ποῖα ἀγωνία θὰ ἀρχίσῃ νὰ βασιλεύῃ καὶ ποῖα ἐξάντλησις νὰ κυριαρχῇ;

Καὶ τὴν ἀγωνίαν αὐτὴν τὴν βλέπομεν εἰς τὴν ψυχὴν τῆς νεάνιδος, ὅταν, μὲ τὴν διαίθησιν τῆς, ἀντιλαμβάνομεν, ὅτι τὸν μὲν πατέρα τῆς θὰ τῆς ἀρπάξῃ ὁ χρόνος, τὸν δὲ ἀδελφόν ἢ μοῖρα, προσπαθῇ νὰ ἐλκύσῃ πρὸς ἑαυτὴν τὸν ἄνδρα, ὅχι πλέον ὡς σύντροφον ἰδίων πρὸς αὐτὴν δικαιωμάτων καὶ καθηκόντων, ἀλλὰ ὡς στήριγμα, ὡς ἔρεισμα, ὡς ἐνεργητικὸν ἀπάντατι τοῦ λογιστικοῦ δοῦναι. τὸ ὁποῖον αὐτὴ παρουσιάζει. Αἱ δὲ προσπάθειαι αὗται τῆς νεάνιδος πρὸς εὐρεσιν τοῦ συζύγου, ποσάκις φθάνουσιν εἰς σημεῖον πολὺ ταπεινὸν καὶ ἐξευτελιστικόν διὰ τὴν ἐξιορησίαν τῆς καὶ θίγουσι τὴν φιλοτιμίαν τῆς, διότι ἐν τῇ διαπάλῃ καὶ τῷ συγχαρισμῷ παρουσιάζεται τὸ θέαμα τῶν ἀρχαίων παζουριῶν, εἰς τὰ ὁποῖα οἱ ἔμποροι κυριολεκτικῶς ἐπιαναν ἀπὸ τὸν γινὰ καθεῖς εἰσερχόμενον εἰς τὰς σταθὰς των, ἔστω καὶ μὴ προτιθέμενον νὰ ἀγοράσῃ τι καὶ τὸν ἠγάκαζον πρὸς τοῦτο.

Δὲν θὰ τολμήσῃ τις βεβαίως νὰ ὑποστηρίξῃ, ὅτι πρέπει νὰ ἐκλείψῃ ἡ ἰδέα τοῦ γάμου ἀπὸ τῆς νεάνιδος, δὲν θὰ ἰσχυρισθῇ τις, ὅτι πρέπει νὰ ἐκτριχῶσιν τὸ γλυκὺ τοῦτο ὄνειρον, ἀλλὰ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς ἀπεγνωσμένης θήρας τοῦ συζύγου, τὸ χάσμα εἶναι μέγα, ἡ διαφορὰ ὑπέρομετρος.

Πρέπει νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ὅτι μερικαὶ νεάνιδες θὰ μείνουν κατ' ἀνάγκην ἄγαμοι, καὶ τοῦτο ἐκτελεσθῆναι μὲν ἄλλων πολλῶν λόγων, ἀλλὰ διότι δὲν ἀντιτοίχοι τὸσοι ἄγαμοι ἴσοι πρὸς ὄλας τὰς ἀγάμους νεάνιδας. Ἀρὰ γε, αἱ ἀπομείναναι ἄγαμοι καὶ ὅσαι τυχὸν θὰ ἀπομείνουν τειαυταί, πρέπει νὰ παρουσιάζουσιν τὸ θέαμα τὸ οἰκτρὸν θυμάτων καὶ ναυαγίων;

Δὲν θὰ τὸ παρουσιάξῃ τοῦτο, ἂν ἐφρόντιζεν ἡ οἰκογένεια, ἡ ἐκπαίδευσις, ἡ μόρφωσις νὰ ταῖς γνωρίσῃ τὴν ζωὴν, νὰ ταῖς ἀποκαλύψῃ τὸν τρόπον, διὰ τοῦ ὁποῖου εἶναι δυνατὸν ἀξιοπροσπεῖς νὰ τὴν διατήσωσιν, ἀνεξάρτητοι ἀπὸ τὰς ἐπιτακτικὰς βοηθείας τοῦ ἀνδρός, ὅστις ποσάκις ἀντ' αὐτῶν ζητεῖ πάλυτμα ἀνταλλάγματα ἀπὸ τὴν γυναῖκα τιμῆς καὶ ἀξιοπροσπεῖας.

Δὲν θὰ ἐβλέπομεν ἀφθονα ἠθικὰ ναυάγια γυναικῶν, ἂν ταῖς παρεδίδωμεν τὸ σωσίβιον τῆς ζωῆς καὶ ἂν ταῖς ἐδιδάσκομεν τὴν χρῆσιν του· δὲν θὰ ἐπεθρονοῦμεν ἐπὶ τῶν τυχῶν των, ἂν ταῖς ἐδίδωμεν τὰ μέσα νὰ ζῆσιν, ἂν ταῖς ἐφωδιάζωμεν μὲ μίαν ἐργασίαν ὅχι παιδικὴν καὶ παιγνιώδη, ἀλλὰ σοβαρὰν, ἀξιοπροσπεῖ καὶ προσοδοφόρον.

Πιθανὸν νὰ μὴ τὴν λάβῃ ἀνάγκην ποτέ, μεγάλη ἐλπίς νὰ μὴ τὴν χρησιμοποίησῃ, ἀλλὰ τίς θὰ ὑποστηρίξῃ, ὅτι μία παρομοία γνώσις θὰ τὴν ἐκούραξαι καὶ δὲν θὰ τὴν ἐξησφάλιζε κατὰ παντὸς θλιβεροῦ ἐξοχόμενου;

Βλέπομεν πολλὰς νεάνιδας νὰ πλέουσιν εἰς ἕνα ὠκεανὸν ἀπογνώσεως καὶ ἀηδίας πρὸς τὴν ζωὴν. Ταῖς συμβαίνει αὐτὸ, διότι δὲν αἰσθάνονται ἑαυτὰς ἰσχυρὰς νὰ τὴν διανύσωσι. Καταστήσατέ τας τοιαύτας καὶ θὰ ἀποκαλύψετε τότε εἰς αὐτὰς ὄλα τῆς ζωῆς τὰ εὐγενῆ θέλητρα.

Θ. Κ. Μ.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΑΦΟΣΙΩΣΙΣ

‘Η κυρία ‘Ακακίου, η εὐγενής οἰκοδέσποινα καὶ μητέρα, σκυμμένη ἔμπρὸς εἰς τὸ μικρὸ κρεβατάκι τοῦ μοναδικοῦ παιδιοῦ της, παρηκολούθει μετ’ ἀγωνίας καὶ μετ’ ἐρόμαν τὴν κομιχὴν, τὴν ἐπίπονον ἀναπνοὴν του.

‘Ο λόγος τῆς ἦτο βαρεῖα ἀσθενείας. ‘Απὸ μερικῆς ἡμέρας μία ὀξεῖα νόσος προσέβαλε τὸν μικρὸν καὶ λεπτὸν ὄργανισμὸν του καὶ διὰ τὴν καταπολέμησιν τῆς νόσου αὐτῆς ἐκλήθη ἡ ἐπιστήμη καὶ ἠνοήθησαν τὰ ἀκένωτα ταμεία τῆς στερηγῆς τῆς μητρικῆς καρδιάς.

‘Εν τούτοις, ὅλ’ αὐτὰ ἐφαίνοντο ἀνίσχυρα. ‘Η ἀσθένεια βαθμηδὸν ἐκέρδιζεν ἔδαφος καὶ ἡ τραχεῖα ἀρτηρία ἐφράσσετο ἐπὶ πλέον καὶ πλέον ἀπὸ τὰς μεμβράνας, αἱ ὁποῖαι θ’ ἀπέπνυγον πλέον τὸν μικρὸν.

Πόσον ἡ μητέρα ἐκείη εἶχεν ὑπερφέρει, διὰ τὴν σῴσιν τοῦ παιδὶ της! πόσον ἐμόχθησε καὶ ἠγρύπνησε, διὰ τὴν ἀνακουφίσιν ἀπὸ τοῦς πόνοισ τῆς, ἀπὸ τὰς ταλαιπωρίας του! ‘Εν τούτοις, ἡ μητρικὴ ἀγάπη πολλάκις θραύεται πρὸ τῆς ἐπιμονῆς τοῦ κακοῦ καὶ συντριβέται ἢ τρυφερὰ τῆς μητρὸς καρδία.

Τὸ ἀγγελοῦδί της, τὸ παιδί της, τὸ ὅποιον ἀνέτρεψε μετ’ ὅσα δυνεῖρα, μετ’ ὅσους πόθους, θὰ ἐχάνατο λειπὸν; θὰ ἐσβυνε τὸ χαρῶνόν του βλέμμα, θὰ ἐμαραίνεται ἢ γλυκεῖα μορφὴ του;

Τὸ σπῆτι τῆς κυρίας ‘Ακακίου ἐπλεεν εἰς ἓν σιγῆλὸν πένθος. Μία συνοχὴ ὀδύνης τὸ κατεῖχεν. Οἱ ὑπηρεταὶ καὶ ὄλον τὸ προσωπικὸν ἐσέβροντο τὸν πόνον τῆς μητρὸς καὶ μετ’ ὀβριμὸν καὶ σκυθρωπὸν ὄφρος ἐπληροφόρουν ὅσους ἐτόλμων νὰ κρούσουν τὴν θύραν καὶ νὰ ζητήσουν πληροφορίας, ὅτι τὸ παιδάκι ἦτο σοβαρὰ ἀσθενές.

Τὴ διαφορά! Οὐδαίς ἀνεγνώριζε τὰ θορυβώδη σαλόνια, ὅπου τὸ ξεῦθος ‘Ακακίου ἐδέχετο τόσους καὶ τόσους ἐκ τοῦ κόσμου τῶν γνωσίων καὶ τῶν φίλων. Οὐδαίς ἐφαντάζετο τὴν ὀδυνηρὰν ἀντίθεσιν, ἢ ὅποια ἐπαρτάει χθές καὶ σήμερον ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἀσθενείας τοῦ μικροῦ.

Τώρα ἡ κυρία ‘Ακακίου ἀνέμενε τὴν ἀφιξίν τοῦ ἱατροῦ. Μετ’ ὀσην ἀγωνίαν ἐμέτρα τὰ δευτερόλεπτα!

Εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον ὁ σύζυγός της σκυθρωπὸς ἀνελογίζετο τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς, ἢ ὅποια θὰ τοῦς ἐπλητεν.

Αἴφνης ὁ κώδων τῆς θύρας ἠκούσθη καὶ μετὰ τινος στιγμῆς ἐνεφανίσθη ἡ ὑπηρετρια, ἀναγγέλουσα τὸν ἱατρὸν.

‘Ο ἱατρὸς κύριος Ματθίας ἐφθασ. Νέος κομψός, εἰς τοὺς κροτάφους τοῦ ὁποῦ εἶχον ἀντίσει μερικαὶ λευκαὶ τρίχες. Σοβαρός, μεμνημένος, ἐχαίρετος τὴν οἰκοδέσποιναν καὶ διηυθύνθη εἰς τὸ κρεβατάκι τοῦ ἀρρώστου. ‘Εσήκωσε τὸ κάλυμμα καὶ ἐξήτασε τὸν μικρὸν ἐπισταμένως. ‘Επειτα βραδύς, σκυθρωπὸς ἀνηγγέρθη.

‘Η μητέρα κατέτρωγε τὸν ἱατρὸν μετ’ ὀ βλέμμα της. Προσεπάθει νὰ ἀναγιώσῃ εἰς τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου της τὴν ἐτυμηγορίαν τῆς ἐπιστήμης.

‘Αλλοῖμονον! ὁ ἱατρὸς ἀθελήτως ὕψωσε τοὺς ὄλους. ‘Η ἐπιστήμη δὲν ἠλπιζε πλέον.

‘Η μητέρα ἀνετελήφθη αὐτὸ καὶ μετ’ ἓνα λυγμὸν, μετ’ ἓνα πνιγμένην κραυγὴν ὀδύνης ἐσωριάσθη εἰς τὸ πάτωμα.

‘Ο κύριος ‘Ακάκιος ἐνεφανίσθη. ‘Ο ἱατρὸς περιέβαλε τὴν μητέρα μ’ ἓν τρυφερὸν βλέμμα, ἐπλησίασε, τὴν ὑπήγειρε καὶ τῆς εἶπε θεραπευτικὰ:

— ‘Υπάρχει ἓν μέσον ἀκόμη θὰ τὸ δοκιμάσωμεν αὐθώρας.

‘Επειτα, στερφόμενος πρὸς τὸν σύζυγόν:

— Φανάζετε, παρακαλῶ, τὸν ἱατρὸν τῆς συνοικίας σας. ‘Ας ἔλθῃ ἄμεσως ἐδῶ μετ’ ὀ ἐργασίά του, σεῖς μέναιτε πλησίον μας. ‘Οσον διὰ τὴν κυρίαν, παρακαλῶ νὰ ἀπομακρυνθῆ ὀλίγα λεπτά μόνον.

Αἱ ἐπιθυμίαι τοῦ ἱατροῦ ἔξετελέσθησαν. Οἱ δύο ἱατροὶ καὶ ὁ πατὴρ ἔμειναν μόνοι. ‘Ο κύριος Ματθίας, χωρὶς νὰ χάῃ τὴν σιγῆν, προέβη εἰς μίαν τολμηρὰν ἐγχείρησιν, εἰργάσθη ὀχι ὡς ἱατρὸς μόνον, μετ’ ἀρρώστων μοναδικῶν, ὑπέροχον.

‘Ο μικρὸς τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας ‘Ακακίου, χάρις εἰς τὴν ἐπέμβασιν ἐκείνην, ἐσώθη.

‘Ο κύριος Ματθίας ἀπὸ τῆς ἀποθεραπείας τοῦ μικροῦ δὲν ἐφαίνετο πλέον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου ‘Ακακίου, καίτοι εἶχεν ὑποσχεθῆ, ὅτι θὰ ἤρχετο συχνά.

‘Οτε, μετὰ παρελεύσιν ἡμερῶν τινῶν, ἡ κυρία λαμβάνει μίαν εἰδοποίησιν, ὅτι πρέπει νὰ φθάσῃ γρήγορα εἰς τὸ σπῆτι τοῦ ἱατροῦ.

Τὴ θὰ τὴν ἤθελεν ἀρὰ γε; Σπεῖθει πρὸς αὐτόν. ‘Αλλοῖμονον! τὸν εὗρισκει νεκρὸν, ἐξηπλωμένον ἐπὶ τῆς ἐπιθανατίου κλίνης του. ‘Ο πιστὸς ὑπηρετής, ὅταν ἐμεινεν ἡ κυρία μόνη, τῆς ἔδωκεν ἓνα φάκελλον μετ’ ὀ ὄνομά της. ‘Ενεῖνη τὸν ἀνοίγει καὶ ἀναγινώσκει:

‘Αγαπητὴ κυρία,

Τὰς γραμμὰς αὐτὰς θὰ ἀναγνώσκει, ὅταν πλέον θὰ εἶμαι νεκρός. Κυρία, σὰς ἠγάπησα, σὰς ἐλάτρευσα μετ’ ὀν φλογερῶτερον ἔρωτα, ποῦ εἴμπορεῖ νὰ αἰσθανθῆ ἀνδρική καρδία. ‘Εν τούτοις, ἠδυνήθην νὰ ὑποστῶ μόνος τὸ μαρτύριον. ‘Ο σύζυγός σας ἦτο φίλος μου παιδικός, σεῖς εἶσθε τιμὴ γυναῖκα, δὲν ἐτόλμησα μετ’ ὀν ἐξομολόγησιν τοῦ ἔρωτός μου νὰ ταράξω τὴν γαλήνην σας.

‘Αγαπητὴ κυρία, ὅταν ἀνελάμβανον νὰ σῶσω τὸ παιδάκι σας, ἐγνώριζον, ὅτι θάτω ἐν κινδύνῳ τὴν ζωὴν μου, τὸ ἕκαμα ὄμως, διὰ τὴν δυνήθω νὰ κατακτῆσω τοῦλάχιστον τὴν εὐγνωμοσύνην σας, διὰ τὴν σὰς ἀποδώσω τὸ φίλτρον σας καὶ νὰ σὰς κάμω καμ’ ἐνθυμησθε, ὅταν θὰ θωπεύετε τὸ παιδί σας. ‘Απέθανον ἀπὸ τὴν νόσον του.

‘Εχω μίαν μόνον παράκλησιν: μὴ με λησμονήσετε. Φέρετέ μου εἰς τὸν τάφον μου ἀνθή, λέγουσ, ὅτι ἔχον τὴν δύναμιν νὰ θερμαίνον τὰς παγωμένας καρδίας τῶν νεκρῶν.

~*~

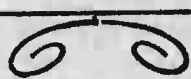
‘Η κυρία ‘Ακακίου ἐρρίφθη μετ’ ὀ λυγμούς ἐπὶ τοῦ νεκροῦ σώματος τοῦ ἱατροῦ Ματθία, ὅταν δὲ τὴν ἀπέσπασαν ἀπ’ αὐτοῦ καὶ τὴν μετέφερον σπῆτι της, ἔδειξε τὸ γράμμα εἰς τὸν ἄνδρα της:

— Γενναία καρδιά! ἐπιθύρησεν ἐμείνος μετ’ ὀ θλίψιν. ‘Εντέλεσε, σὰ παρακαλῶ, τὴν τελευταίαν ἐπιθυμίαν του...

‘Εκτοτε ἡ κυρία ‘Ακακίου, συνοδευομένη ἀπὸ ἓνα μικρὸ ἀγγελοῦδι, τὸ παιδάκι της, κομίζει τακτικὰ λουλούδια εἰς τὸν τάφον τοῦ ἱατροῦ, τὰ ἀφίνει ἐπὶ τῆς πλακὸς του, ἀφοῦ ἀποθέσει ἐπ’ αὐτῶν τὰ φιλιά της.

(Μετάρρασις)

ΕΥΔΩΡΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ

Η ΠΡΟΞΕΝΗΤΡΑ

‘Ολίγοι θὰ ὑπῆρχαν ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι, πρὶν ἢ προβοῦν εἰς τὸ ἀπονενομημένον, δηλαδὴ πρὸ τοῦ γάμου των, δὲν ἤλθον εἰς συνάφειαν μετ’ ὀν προξενήτραν. ‘Ολοι ἀνεξαιρέτως οἱ ὑποψήφιοι γαμβροί, οἱ ἀγαμέμοντες τὴν σωτηρίαν των ἀπὸ τὰ ψιλὰ τῆς νύμφης, οἱ φιλοδοξοῦντες, παρὰ τὴν μετριότητά των, τὰς πολυφέρνους, οἱ ἐπιθυμοῦντες ν’ ἀνέλθωσι, καίτοι ὄλος ἀκατάλληλοι, ὀλόκληρον σεῖραν κοινωνικῶν βαθμίδων διὰ τοῦ γάμου, καὶ ὄλοι αἱ νύμφαι, αἱ ὀνειρευόμεναι συζύγους, ἔχοντας ὄλα τὰ χαρίσματα τῶν μυθιστορηματικῶν μαρκησιῶν, βαρῶνων καὶ ἱπποτικῶν, θὰ τὴν ἐγνώρισαν, θὰ τὴν ἐσχερίσθησαν, μετ’ ὀν ἐλπίδα, ὅτι ἡ προξενήτρα δυνατὸν νὰ ἐπιτύχῃ, νὰ μετατρέψῃ εἰς πραγματικότητα τὰ ὄνειρα τῆς πυρεσοῦσης φαντασίας των.

‘Αλλὰ δυνατὸν νὰ μὴ ἀνήκωσι εἰς τὰς ἀνωτέρας κατηγορίας. Δυνατὸν, ἐν τῇ μετριοφροσύνῃ σας, νὰ σκέπτεσθε πολὺ λογικὰ καὶ ν’ ἀποφασίσαιτε νὰ κανονίσαιτε τὰ τῆς ζωῆς σας μόνος σας ἄνευ ἐπεμβάσεως τρίτου. ‘Ανωφελῶς. ‘Απὸ τῆς σιγῆς, καθ’ ἢν ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ σας ὄριμασεν ἡ ἰδέα τοῦ γάμου, ἀπὸ τῆς στιγμῆς, ποῦ ἐπέσαιτε τὸν ἑαυτὸν σας, ὅτι ἐπῆλθεν ἡ τραγικὴ σιγῆ τῆς λήψεως τῆς ὑπερτάτης ἀποφάσεως, ἀπὸ ἐκείνην τὴν σιγῆν, μετὰξὺ τῶν ἄλλων ἐπισκεπτῶν σας, θὰ συγκαταλέγεται καὶ τὴν προξενήτραν. Πῶς ἔμαθε τὸ μυστικὸν σας; πῶς κατέρθησεν, ἀγνωστὴ αὐτῇ,

νὰ διεισδύσῃ εἰς τὰ μύχια τοῦ νοός σας; αὐτὸ εἶναι ἀκριβῶς ἐν ἀπὸ τὰ μυστήρια, ἐπὶ τῶν ὁποῖων φῶς δύνανται νὰ ἐπιχύσουν μόνον οἱ περὶ τὴν νοομαντείαν ἀσχολούμενοι!

‘Οταν θὰ σὰς ἐπισκεφθῆ διὰ πρώτην φοράν, θὰ σὰς δηλώσῃ, ὅτι ἐπέτυχεν ν’ ἀνακαλύψῃ, ὅτι εἰς προϊστορικὸς συγγενῆς σας ἐβάπτισεν τὸ παιδάκι τῆς ἐξαδέλφης καποίας προϊστορικῆς θείας της, καὶ ὅτι ἐπομένως εἰσθε συγγενεῖς ἐμ τῶν στενῶν. Θὰ μᾶλλον ἐκκλησῖν εἰς τὴν συγγενικὴν στοργὴν σας, θὰ σὰς ὑποδείξῃ τὸ ἀλάθητον τῆς πεύρας της, θὰ σὰς ὀμιλήσῃ περὶ τῆς δαιμονίου περὶ τὰ συνοικέσια τέχνης της, θὰ σὰς ἀποκαλύψῃ τὰ ὄνόματα ὄλων ἐκαίνων, οἵτινες ἠτύχησαν, χάρις εἰς τὴν μεσολάβησιν της, καὶ, ἔπειτα ἀπὸ τὴν προεισαγωγὴν αὐτῆν, θὰ σὰς ὑποβάλῃ τὰς προτάσεις της καὶ θὰ συζητήσῃ τὰς ἰδικὰς σὰς.

‘Η ἀρχὴ τῆς συζητήσεώς της θὰ γίνῃ πάντοτε αἰσθηματολογικὴ. Θ’ ἀποταθῆ στὴν καρδιά σας. Θὰ σὰς ἀναφέρῃ διὰ μερικὰς δεσποινίδας, οἱ ὁποῖαι κατέχον πολὺ περιεσσότερον τὰ ἠθικὰ ἢ τὰ ὕλικὰ χαρίσματα. Θὰ προσαπλήσῃ νὰ σὰς συγκινήσῃ. Θὰ τὰς ὑποστηρίξῃ μετ’ ὀν μεγαλειετέραν εὐγλωττίαν, θὰ ἐπιμένῃ ἐπὶ τῆς εὐμορφίας των, ἐπὶ τῆς ἀνατροφῆς των, ἐπὶ τῆς μορφώσεώς των. ‘Εν ἢ περιπτώσει καὶ ὁ ὑποψήφιος εἶναι παραδόπιστος, τότε ἀρχίζει τὰς δευτέρας φάσεως προτάσεις: τὴν ἀπαρίθμησιν τῶν προικῶν. ‘Εκεῖ δὲν ἀναπτύσσει στωμυλίαν, διότι, ὅπου οἱ ἀριθμοὶ ὀμιλοῦν, οἱ λόγοι περισεύουν. Τόσα ἢ δεσποινίς Α. Τόσα ἢ δεσποινίς Β. Συμβαίνει ἐνίοτε ν’ ἀπαντήσῃ καὶ μερικὸς, οἱ ὁποῖοι ζητοῦν τὴν ἰδανικὴν νύμφην, δηλαδὴ τὸ μέγα λαχεῖον τῶν σιδηροδρόμων. Πολλοὶ οἱ νομίζοντες, ὅτι οὔτε οἱ θησαυροὶ τοῦ Παροῦ δὲν ἀρκοῦν νὰ τοῦς ἐξαγοράσων. ‘Εχει ἐνίοτε δι’ αὐτοῦς μερικὰ ἰδιαιτέρα ἢ προξενήτρα. Εἶναι, οὔτως εἶπειν, τὰ μεγάλα της κόλπα. Τὰ προορίζει δι’ ἀνθρώπους, διὰ τοὺς ὁποῖους ἐσχημάτισεν αὐτὴ ἢ ἰδία καποῖαν ἰδιαιτέραν συμπάθειαν καὶ ἰδιαιτέραν ἐκτίμησιν. Εἶναι αἱ μεγάλα ἐπιχειρήσεις, διὰ τὰς ὁποῖας, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἀδυνατεῖ μόνη ν’ ἀναλάβῃ μέρος. Εἰς αὐτὰς τὰς περιεστάσεις καταφεύγει καὶ εἰς τὴν συναγωγὴν ἄλλων τρίτων βοηθῶν, ἀμέσων καὶ ἐμμέσων. Τὰ σχέδια καταστρώνονται κατόπιν μακροτάτων συμβουλιῶν, εἰς τὰ ὁποῖα λαμβάνουν μέρος ὁ ὑποψήφιος, ἢ προξενήτρα καὶ τὸ ἐπιτελεῖόν της. Συζητοῦνται ὄλα τὰ μέσα. Διαμοιράζεται εἰς τὸν καθένα ὁ ὀλος του, προλαίανεται τὸ ἔδαφος καὶ ἐτοιμάζεται ἡ κατάλληλος ρεκλάμα, ἢ τις θὰ διασαλίσῃ τὴν ἰκανότητα, τὴν κομψότητα, τὴν εὐγένειαν, τὴν μόρφωσιν τοῦ ὑποψηφίου. ‘Η προξενήτρα θὰ λάβῃ τὴν τελευταίαν φωτογραφίαν τοῦ πελάτου της, θὰ τὴν κλείσῃ μέσα εἰς τὸ τσαντάκι της μετ’ ὀ μερικὰ ποιήματά του διὰ τὴν ἀγνωστον, καὶ, ἀφοῦ τακτοποιήσῃ καὶ τὰς τελευταίας λεπτομερείας, θὰ ὀρμήσῃ μετ’ ὀν ἀπόγνωσιν, τὴν ὁποῖαν δίδει τῆς πτωχείας τὸ φάντασμα, εἰς τὴν οἰκίαν τῆς πολυφέρνου.

‘Επιτυχάνουν αἱ προξενήτραι; Πρέπει νὰ ὀμολογήσωμεν, ὅτι δὲν θὰ ὑπῆρχον, ἐάν καὶ καποία ἐπιτυχία δὲν ἐπέσπερε τὸ ἔργον των. ‘Εφ’ ὅσον ὑπάρχουν εἰς τὴν κοινωνίαν γραμματικοὶ μετ’ ὀντε λίρας, μετριότητες, πιστεύουσαι, ὅτι ἡ προσωπικότης των εἶναι μία ἀνάγκη διὰ τὴν ἄρμονικὴν ἐξέλιξιν τῆς κοινωνικῆς ζωῆς τῶν ἀτόμων, ἐφ’ ὅσον ὑπάρχουν γεροντοκοίτα καὶ νέαι ἐλπίζουσαι, ὅτι μετ’ ὀ μερικὰ παραδάκια των θὰ ἐξαγοράσων συζύγους, ἔχοντας ὑπερφυσικὰς ἀρετάς, τὴν καλλονὴν τοῦ ‘Απίλλωνος, τὴν εὐφράδειαν τοῦ Δημοσθένους καὶ τὴν περιουσίαν Κροίσων πολυταλάντων, ἢ προξενήτρα θὰ ὀφίσταται, διότι ἡ ἐμφάνισις της θὰ εἶναι δι’ αὐτοῦς ἢ ἀναλαμπὴ ἐλπίδος ἀμυδρᾶς, μία πιθανὴ σάνις σωτηρίας ἐπιδεχομένου ναυαγίου ἐντὸς τῶν κυμάτων τῆς ζωῆς, ὁ διαρκῶς διαφεύγων μέγας λαχνός, διὰ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ ὁποῦ ἀγωνίζονται σπαραξικαρδίως νύμφαι καὶ γαμβροί, τὸν ὑπέρτατον δὲ πάλαι ἀγῶνα ἢ τάλαινα προξενήτρα, προσαπλοῦσα νὰ συμβιβασθῇ τὰ ἀσυμβίβαστα.

Γ. ΔΙΟΛΕΤΗΣ

ΚΥΝΗΓΟΙ ΚΑΙ ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΑΙ ΛΕΣΧΑΙ

Ο Σεπτέμβριος μὴν εἶναι ἡ ἐποχὴ, ποῦ θέτε εἰς κίνησιν τοὺς κυνηγούς. Τὸ πέρασμα τῶν ὀρτυκιῶν πρὸ παντός, ἠλεκτρίζει αὐτούς. Πανοπλία, σκύλλοι καὶ τὰ ἄλλα ἀπαραίτητα διὰ τὴν κυνηγετικὴν, ἐσπευσμένως θὰ κινήτοποιηθοῦν.

Τὸ κυνήγιον εἰς ὅλους τοὺς τόπους καὶ εἰς ὅλας τὰς ἐποχὰς εἶχε τοὺς θαυμαστάς, τοὺς λάτραις του. Ἀπὸ τοῦ Νεμβρώδ μέχρι τῶν σημερινῶν μας κυνηγῶν, τὸ κυνήγιον λατρεύεται ἀπὸ μίαν πολὺ μεγάλην τάξιν ἀνθρώπων. Σὺν τῷ χρόνῳ, μὲ τὴν ἐξέλιξιν τῶν πάντων, ἔλαβε καὶ αὐτὸ τὴν τελειωτικὴν του λέπτυνσιν. Ἀκόμη καὶ κυνηγετικαὶ λέσχαι ἔχουν ἰδρυθῆ εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, μὲ σκοπὸν νὰ διαδόσουν, ἐπὶ τὸ τελειότερον, τὸ κυνήγιον. Ἡ σπουδαιότερα ἐκ τῶν λεσχῶν τούτων ἀπαντᾷ σήμερον εἰς τὴν Ν. Ὑόρκην, μὲ 380 χιλ. μέλη καὶ μὲ διάφορα ἄλλα τμήματα εἰς τὸν Καναδά, εἰς τὴν Παραγουάην, εἰς τὴν Ἀφρικὴν καὶ εἰς ἄλλα μέρη, τὰ ὅποια τρέφουσιν θηράματα. Ἐνθυμισθεὶς τί πάταγος ἔγινε πρὸ ὀλίγων ἐτῶν μὲ τὸ κυνήγιον τοῦ Ροῦσοβελτ εἰς τὴν Ἀφρικὴν; Τὸ εἶχε διοργανώσει ἡ ἀνωτέρω λέσχη καὶ ἔλαβον εἰς αὐτὸ μέρος οἱ πλέον φημισμένοι κυνηγοὶ τοῦ παλαιοῦ καὶ τοῦ νέου κόσμου.

— Ἐστεμμένοι κυνηγοί.

Καὶ ἂν μὲν οἱ Κινέζοι τὴν γεωργίαν τὴν θεωροῦν ἐντιμωτέτην ἐνασχόλησιν, ἀφοῦ καὶ αὐτὸς ὁ ἀνώτατος ἀρχὸν τους μὲ χρυσοῦν ἄροτρον, εἰς ὄρισμένης ἐποχῆς τοῦ ἔτους, εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ καλλιεργήσῃ μέρος γῆς τοῦ σινοικοῦ ἔδαφους, καὶ οἱ ἀρχόντες τῶν λαῶν τῆς Εὐρώπης δὲν παραλείπουσιν νὰ ἀσχολῶνται μὲ τὸ κυνήγιον. Οἱ ἐστεμμένοι συνάδαλοι, κατὰ τὰς συναντήσεις των, μεταξὺ ἄλλων, εἰς τὰς μεγαλοπρεπεῖς ὑποδοχὰς των δὲν λησμονοῦν, πρὸς τιμὴν τῶν ἐπισήμων ξένων των, νὰ διοργανώσουν καὶ μεγάλας κυνηγετικὰς ἐκδρομὰς.

Δὲν εἶναι δέ, φαίνεται, μόνον σύγχρονος ἡ ἀγάπη αὐτῆ τῶν ἐστεμμένων διὰ τὸ κυνήγιον. Ἡ ἱστορία μᾶς παρέθηκε πολλά σχετικὰ παραδείγματα ἀπ' αὐτοῦ τ-ὸ 13 αἰῶνος. Λουδοβίκος ὁ Θ' μετέβη μέχρι τῆς Δαμιᾶτης τῆς Αἰγύπτου, διὰ νὰ κυνηγήσῃ. Φίλιππος ὁ Ε' ἐκυνηγοῦσεν ἀκόμη καὶ κοιμώμενος. Μίαν νύκτα εἶχεν ἀναστατώσει τὰ ἀνάκτορα, διότι ἐξήπνησεν, ὄνειρευόμενος, ὅτι τοῦ διέφυγεν ἔλαφος τὴν ὁποίαν ἐκυνηγοῦσε. Φερδινάνδος ὁ Α' ὠνείσθη πατὴρ τοῦ κυνηγίου καὶ συχνὰ ἔλεγε: «Γερὸν, ἀσθενής, καὶ ἀπὸ τὸ φέρτερόν μου μέσα ἀκόμη θέλω νὰ κυνηγῶ».

— Καὶ ἐστεμμένοι κυρίαί.

Μανιώδεις εἰς τὸ κυνήγιον ἀπαντῶμεν καὶ ἐστεμμένας κυρίας. Τοιαύτας μᾶς ἐγνώρισεν ἡ ἱστορία Αἰκατερίνην τῶν Μεδίκων, τὴν Μαρίαν Στουάρ καὶ τὴν Μαρίαν Μπουρμπῶν. Διὰ τὴν τελευταίαν ὁ Ριμπελὲ ἔγραψεν, ὅτι τὸ ἰδιαίτερον ὑψητικὸν προσωπικὸν διὰ τὸ κυνήγιον τῆς ἀποτελεῖτο ἀπὸ διακόσια άτομα. Πλὴν τούτων, ἔτρεφε περὶ τοὺς ἑκατὸν θαυμασίους κυνηγετικούς σκύλλους, ἀμέτρητα τυφῆκια καὶ ἄλλην πανοπλίαν, πολλὰς κυνηγετικὰς στολὰς καὶ ἰδιαίτερα ἐπὶ τούτῳ πολυτελεῖ ἀμάξια. Τὰ «Κυνηγετικὰ Ἀπομνημονεύματά» τῆς, πολυτελεῖς ἐκδομένα, εἶναι ἡ καλλιτέρα μέχρι τοῦδε ἐκδοθεῖσα ἱστορία τοῦ κυνηγίου.

— Πῶς διασκεδάζουν οἱ ἡγεμόνες.

Ἀφαντάστως καινῶδες εἰς τὸ κυνήγιον ἦτο καὶ Λουδοβίκος ὁ ΙΔ'. Αἱ κυνηγετικαὶ ἐκδρομαὶ του ἀφήσαν ἐποχὴν διὰ τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ τὸ πολυθρόνον των. Ἐπρεπε νὰ τὸν ἀκολουθῆ κατ' αὐτὰς ὅλη ἡ ἀριστοκρατία, ἀρσενικὴ καὶ θηλυκὴ. Ὅταν ὠδηγοῦντο εἰς τὴν πρωτεύουσαν οἱ σκοτωμένοι φασιανοὶ καὶ τὰ ἄλλα θηράματα, ἐπὶ ὀλοκλήρους ὄρας τὰ παρηκολούθουν οἱ ἐπιληκτοὶ πολῖται. Τοῦτο ἔγινεν ἀφορμὴ νὰ σημειωθῆ ποτε κάποια ἀγανάκτησις τοῦ λαοῦ καὶ μάλιστα συνεπέια συγγράμματός τινος, τὸ ὅποιον, γραφὲν ἀπὸ ἀντιβασιλικόν, ἐκυκλοφόρησε κατὰ χιλιάδας, ἔφερε δὲ τὸν τίτλον: «Πῶς διασκεδάζουν οἱ ἡγεμόνες μας».

Κατὰ τὰς μεγαλοπρεπεῖς ταύτας κυνηγετικὰς ἐκδρομὰς Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ', ἀλησμόνητος ἔμεινε

καὶ ἡ εἰς τὸ δάσος τοῦ Ραμπουγιέ ἀναπαράστασις τῆς ἀρχαίας μυθολογίας. Αἰφνιδίως, ἀπὸ παρακειμένην λίμνην ἀνέδυσεν ἡ Ἄρτεμις, μὲ ἀκολουθίαν ἀπὸ δρυάδας νύμφας, σατύρους, φαύνους, σιλβανούς καὶ ἄλλους. Δὲν ἔλειπεν ἀκόμη καὶ μαλέτο, τὸ ὅποιον ἐχόρυσαν ἀριστοκράτιδες δεσποινίδες.

Ὁ υἱὸς τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ' ἐφημίσθη περισσότερο τοῦ πατρὸς του ὡς ἀριστος κυνηγός. Εἰς διάστημα ἐνὸς χειμῶνος ἐφόνευσεν σαράντα λύκους. Ἄλλοτε κυνηγῶν ἐφθασεν εἰς τὴν Λαοραίνην καί, ἀφοῦ διέβη τὸν Ρήνον, ἐφόνευσεν τὸ θήραμά του εἰς τὴν Γερμανίαν. Οἱ στίχοι τοῦ Ἀλφρέδου Δε-Βινῆ ἀπηθανάτισαν τὰ κυνηγετικὰ ταῦτα χρονικά.

— Ἡ μόδα «Μοντεσπάν».

Ἀπὸ τὰς ἀριστοκρατίας κυνηγούς ἐφημίσθη καὶ ἡ κυρία Δε-Σατωγγέ. Οὐδέποτε ἔβγαλεν αὐτὴ τῆς κυνηγετικῆς μπότς τῆς, καὶ παντοῦ καὶ πάντοτε ὠμίλει περὶ τοῦ ἀγαπητοῦ τῆς κυνηγίου. Μίαν ἡμέραν, καταδιώκουσα ἔλαφον, ἔχασε τὸ κυνηγετικὸν πιλίκιον τῆς. Ἠναγκάσθη λοιπὸν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πόλιν μὲ ἓν κερβοδεμένον μανδύλι στὰ μαλλιά τῆς. Τοῦτο ἔγινεν ἀφορμὴ νὰ ἐπικρατήσῃ ἡ μόδα τοῦ γυναικείου τότε καλύμματος «Μοντεσπάν», ὅμοιον πρὸς τὸ κεφαλόδεμα τῆς ἀριστοκρατικῆς κυνηγοῦ.

— Ἐλησμόνησε... τὸν γάμον του.

Ὁ ἀριστοκράτης Ἐρνέστος Ζουρδάν, τὸ πρωτὸ τῆς ἡμέρας τῶν γάμων του ἐξῆλθεν εἰς κυνήγιον. Οἱ προσκεκλημένοι ἐφθασαν, τὰ πάντα εἰτοιμα, ἀλλ' ὁ γαμβρὸς ἀναζητηθεὶς δὲν εὐρίσκατο πουθενά. Μετ' ὀλίγον καταφθάνει, κατάφορτος σπανίου καὶ καλοῦ κυνηγίου.

— Εἶναι τὸ καλλίτερον δῶρον, ποῦ θὰ κάμω στὴν νύμφην, εἶπε γελῶν καὶ προητοιμάσθη διὰ τὸν γάμον.

— Καὶ μερικοὶ ἀριθμοί.

Εἰς τὰ περίεξ τῆς Δαλματίας ὑπελογίσθη, ὅτι κατ' ἔτος οἱ κυνηγοὶ φονεύουν περὶ τὰς 2 χιλ. ἔλφους. Διὰ τὸ κυνήγιον τοῦτο χρησιμοποιεῦνται ἄλλοι τέσοι κυνηγετικοὶ σκύλλοι. Εἰδικοὶ κτηνοτρόφοι καταγίνονται εἰς τὴν παραγωγὴν διαφορῶν εἰδῶν τῶν σκύλλων τούτων, καρδιζόντες μεγάλα ποσά.

Ἐνὰς καλὸς κυνηγὸς τῶν μεσῶν τοῦ Καναδά καθ' ὅλην τὴν κυνηγετικὴν περιόδον διατρέχει τὸ ὀλιγώτερον περὶ τὰς 8 χιλ. λεύγας. Καὶ διὰ νὰ ἐννοήσῃτε τὴν σημασίαν τῶν ἀριθμῶν τούτων, ἀρκεῖ νὰ σημειωθῆ, ὅτι τὸ ἀπὸ Μαδοίτης εἰς Βιέννην διάστημα δὲν ὑπερβαίνει τὰς 1200 λεύγας.

Μὲ πόσῃν δυσκολίαν διανύεται ἡ ἀπέραντος αὐτῆ ἀπόστασις ἐν μέσῳ ὁρέων, βράχων, ποταμῶν, δασῶν, λιμνῶν καὶ ἄλλων ἐμποδίων, εἶναι εὐκόλον νὰ ἐννοηθῆ. Ἀλλά, τί σημαίνουν ὅλα αὐτὰ ἀπέναντι τῆς μεγάλης εὐχαριστήσεως, ποῦ αἰσθάνεται ἓνας καλὸς κυνηγός;

ΑΝ. Θ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΜΗΝΕΣ

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

Νά τα, στὴν ἀράδα στέκουν τὰ βαρέλια,
ποῦ ὁ μοῦσος βράζει, καὶ γλυκὸ κρασί
θὲ νὰ κουβαλήσουν τώρα τὸ κοπέλια
μὲ γεμάτες στάμνες. Νά ζωὴ χρυσή!...

*—

Βάκχου θυγατέρες μὲ δαρνοστεφάνια
χαίρεται σὺν βλέπῃ ὁ καλὸς χωριάτης,
κ' ἡ γρητὰ τὸ τζάκι, σὺν μὲ περηφάνεια,
ὅλο ξεσκονίζει. Ἀη-Δημητριάτης!...

ΚΙΜΩΝ ΜΠΕΛΛΑΣ

ΤΟ ΚΟΥΡΜΠΑΝ ΒΑΪΡΑΜΙΟΝ ἐωρτάσθη ἀπὸ τῆς Κυριακῆς Λίαν μεγαλοπρεπῶς, τόσον πρὸς τοὺς ἐπισήμους πολιτικούς καὶ στρατιωτικούς κύκλους, ὅσον καὶ μετὰ τῶν ἀστικῶν ταξέων. Ἡ καθιερωμένη τελετὴ μετὰ τοῦ αυτοκρατορικοῦ προσηγήματος ἐγένετο, ὡς καὶ αἱ εἰθισμέναί θυσίαι προβαίων.

Τὸ Κουρμπάν Βαΐράμιον εἶναι ἡ ἑτέρα μεγάλη ἐορτὴ τῆς Μουσουλμανικῆς θρησκείας. Καὶ τοῦτο μὲν τελεῖται εἰς ἀνάμνησιν τῆς θυσίας τοῦ Ἀβραάμ, ἐφ' ᾧ καλεῖται Πάσχα θυσίας, τὸ δ' ἕτερον Βαΐράμιον, ἐρχόμενον εὐθύς μετὰ τὴν νηστείαν τοῦ Ραμαζανίου, τελεῖται ἐπὶ τῇ γενόμενῃ τῷ Προφήτῃ θεῷ ἀποκαλύψει. Τὸ Κουρμπάν Βαΐράμιον, δ' ἀρκοῦν τετραήμερον, τελεῖται τὴν ἑβδομηκοστὴν ἡμέραν ἀπὸ τοῦ πρώτου Βαΐράμιου.

Ἡ ἐορτὴ τοῦ Κουρμπάν Βαΐράμιου προσελάβεν ἐπ' ἐσχάτων καὶ ἰδιαίτερον αἴγλην, διότι διὰ τὴν Ὀθωμανικὴν Ἀυτοκρατορίαν σημεῖοί τὸς ἐπατηρίδας ἀπὸ τῆς ἀναμίξεως τοῦ κράτους εἰς τὸν Εὐρωπαϊκὸν πόλεμον. Ἐφέτος διήλθον τὴν τρίτην ἐπέτειον, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ ταύτῃ ἡ Α. Ε. ὁ ἀναπληρωτὴς ὑρχιστράτηγος Ἐμβέρ πασῶς ἐξέδωτο ἡμερησίαν διαταγὴν, προσφωνῶν τὰ αυτοκρατορικά στρατεύματα, ἅπανα ἐφ' ὅλων τῶν μετώπων ἀπέκρουσαν καὶ ἀποκρούουσιν νικηφόρως τὸν ἐχθρόν.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ Βαΐράμιου ἀπευθύνομεν τοῖς Μουσουλμάνοις συμπολίταις ἡμῶν τὰ θερμά μας συγχαρητήρια.

ΜΙΑ ΠΑΛΛΗΡΡΟΙΑ μεγάλη βιβλίον τελεῖται κατ' σχολείων ὅλη τὴν εἰς μαθητὰς σπεύδουν εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα καὶ μὲ τοὺς καταλόγους ἀνὰ χεῖρας ἔρουν βιβλία συμφωνοῦν τιμὰς, ἀγοράζουσι. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχουν μόνον οἱ ἀγοράζοντες. Ἐκ τῶν μαθητῶν οἱ πλείους, εὐθύς ὡς τελεῖ ὡσαύτως μίαν τάξιν, σπεύδουν μὲ περίεργον σπουδὴν νὰ ἀπαλλαγῶν παντὸς βιβλίου, τὸ ὅποιον τοὺς ἐνεθύμιζε τὰ μαθητήματα τους.

Δὲν θέλομεν νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι τοῦτο προέρχεται ἐξ ἀνάγκης, διότι πολὺ λίγος ὅλη ἡ συλλογὴ ἐμείνη τῶν βιβλίων πωλεῖται εἰς τόσον μικρὰν τιμὴν, ὥστε δι' αὐτῆς οὐδὲ ἂν ἐν βιβλίον τῆς γωτέρας τάξεως εἶναι δυνατόν νὰ ἀγορασθῆ. Βαβαίως λόγοι ἄλλοι πάντοτε θὰ κυριαρχοῦν, ὁ δὲ μελαγχολικὸς παρατηρητὴς δὲν θὰ λείψῃ καὶ εἰδῶ ἀκόμη νὰ δῖδῃ τὰ ὀλέθρια ἀποτελέσματα διδασκαλίας ἀνιαρᾶς, ἡ ὁποία, εἰῶ εἶχε σκοπὸν νὰ ἐμψυχήσῃ τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν μελέτην καὶ τὴν ἔρευναν, ἐπιτυγχάνει ἀκριβῶς τὸ ἐναντίον, ἐμποτίζουσα τὴν ἀηδίαν καὶ τὸν κόρον.

Κατήνησεν ὁ μαθητὴς νὰ μισῇ τὰ βιβλία του καὶ, εὐθύς ὡς παύσῃ ἡ σχολικὴ ὑποχρέωσις τοῦ νὰ τὰ μελετᾷ, τὰ κρίνει εἰς μίαν γωνίαν νὰ σκοπίζονται ἢ τὰ πωλεῖ εἰς τιμὴν ἐνὸς εἰσιτηρίου τοῦ κινήματογρόφου.

Τί λέγουσιν ἐπὶ τῆς βαθείας αὐτῆς αἰτίας οἱ καθηγηταί μας;

ΣΚΕΨΕΙΣ

✧ Ἀποφεύγετε τὰ τυχερὰ παιγνίδια, τὰ ὅποια σὰς ἀφαιροῦν τρία πολυτίμα πράγματα: τὸν χρόνον, τὸ χρῆμα καὶ τὴν συνειδησιν.

✧ Δὲν εἶναι ἀληθές, ὅτι ὁ ἄ. ἄνθρωπος ἀγνοεῖ ἑαυτὸν ἐμείνο τὸ ὅποιον κάμνει τὸν ἀνθρώπον νὰ τὸ πιστεύῃ, εἶναι, ὅτι, καίτοι γνωρίζων τὰς ἐλλείψεις καὶ τὰ ἐλαττώματά του, τολμᾷ οὐχ ἤτιον νὰ ἀγαπᾷ ἑαυτόν.

✧ Τὸ βάθος τοῦ ἀνθρώπου ἀποκαλύπτεται οἷχι ἐξ ὅσων λέγει περὶ ἑαυτοῦ, ἀλλ' ἐξ ὅσων λέγει περὶ τῶν ἄλλων.

✧ Ὁ ἀνόητος, ὁ ἔχων μικρὰν τινα ἀξίαν, εἶναι χειρότερος τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, διότι ἡ ἀξία αὐτοῦ, ἀποκρύπτουσα πρὸς αὐτόν τὰ ἐλαττώματά του, τὸν κάμνει νὰ νομίζῃ τὴν ἀνοησίαν του ὡς τὴν μεγαλειτέραν του ἀρετήν.

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΥ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΥ

ΧΡΥΣΟΣ ΚΑΙ ΚΑΡΔΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ

8

(συνέχεια από σελ. 57)

Και η κυρία, όσαι έπικυρούσα την διαταγήν εκείνην, συνελέρανεν :

— Αφοϋ ό κύριος Ζάρας έχει την καλοσύνην... Η συνομιλία διεκόπη, τό ζεύγος άνέβη την είσοδον. Είς τόν διαδρομον άνέμενε μία ύπηρέτρια.

— Είναι έδω ή μαδμαζέλ, ποϋ έφερε σήμεραν ό κύριός σου;

— Μάλιστα, κυρία: με διέταξεν ό κύριος νά την οδηγώ εις τό δωμάτιόν της.

— Πολύ καλά: είπέ της νά μή μās ένοχλήση πριν την φωνάξω.

Και, χωρίς νά περιμένη τι, ή κυρία διηυθύνθη εις τό μικρό σαλονάκι του θερέτρου της, με τόν Ζάραν παρακολουθούντα πιστά.

Τό κομψόν αυτό δωμάτιον, τό στολισμένον με άφθονον και έπισωρευμένον φόρτον κοσμημάτων, έργοχειρών, bibelots, ήτο βυθισμένον εις έν μελιχρόν ήμίφως από τό φως μās γωνιακής λάμπας, τό όποιον έχρωμάτιζε πυκνόν ρόζ πάλ άμπαζούρ.

Μία λιποψυχούσα άιθοδέσμη είχε σκορπίσει πανταχού τά μύρα της και κάποια κρυμμένα κασέ άνέλεμπον την μεθυστικήν άπόπνοιαν συμπεπυκνωμένων εϋωδιών.

Έμειναν μόνοι. Η κυρία Ακάνθου εκάθησε νωχελώς εις μίαν πολυθρόναν, κειμένην εις τό σκοτεινότερον μέρος της μικράς αίθούσης. Ο Ζάρας προετίμησε νά μή καθήση: έμεινε πλησίον της κυρίας εκείνης ή όποία του έγαλθάν.ζε τά μάτια και την ψυχήν.

Έμειναν σιωπηλοί προς στιγμήν.

Ο Ζάρας εξηκολούθει νά έχη βυθισμένον τό βλέμμα του εις τό βλέμμα της με έπιμονήν άγρίου και ήρεθισμένον πολιορκητού.

Εκείνη ήσθάνετο την έπί του νέου ύπεροχύν της, έμάντευε τό μέγεθος του πόθου ποϋ του άνέπνευε, και εϋρίσκετο εις την γλυκύτεραν στιγμήν διά μίαν γυναίκα: την στιγμήν, καθ' ήν βλέπει εκείνη τόν άνδρα ειλωτα, συρόμενον άνευ θελήσεως, άνευ όντότητας προδ αυτής.

— Άνευ θελήσεως;

— Όχι! ό άνήρ είχε μίαν και μόνην θέλησιν: την ιδικήν της.

Αυτό συμβαίνει εις τούς τοιούτους έρωτας, τούς όποιους έμπνεί ένόχως ή γυνή: Έμβιβάζει αυτή την θέλησιν της, τούς πόθους της εις την καρδιάν εκείνου, τόν όποιον εξέλεξε, αυτός δέ, άγνοών εκείνο, όπερ διεδραματίσθη μέσα εις την ψυχήν του, άρέσκεται νά όνομάξη θέλησιν του την θέλησιν της και πόθους του τούς πόθους της.

Τό γεγονός τοϋτο συνέβη και εις τόν Ζάραν. Η κ. Ακάνθου, διψώσα έρωτα, πάθος, φλόγα, παραφοράν, έφαντάσθη, ότι έν τω προσώπω του νέου αυτού θα εϋρίσκειν όλ' αυτά και ότι παρ' αυτού θα ήντιει τās συγκινήσεις όψίμων έρώτων. Τοϋ άνέπνευε λοιπόν την καρδιάν, του έγέννησε τό παράφορον αίσθημα τοϋτο, και τώρα, ότε αυτό έκορυφώθη εις την ψυχήν του και έπυράκτονε τό αίμα εις τās φ'έβας του, αυτή, εξηπλωμένη με ήδυπαθή νωχέλειαν έπί της μαλθοκής έδρας, έβλεπε τόν άνδρα, τό θύμα, συρόμενον προδ αυτής ήσθάνετο έαυτήν έν ήδυπαθεί πολιορκία, ή όποία εξέδήλωνε τόν θαυμασμόν, την λατρείαν, την παραφοράν.

Και ή γυνή άπελάμβανε τό έργον της ίδιας αυτής αυταρεσκείας.

Τί συμβαίνει, όταν εις φλέγοντα τρίποδι ρίψωμεν δρόακα λιθανωτού; θα ίδωμεν τό εϋώδες κόμι νά τήκεται και από τās πυρακτωμένες σταγόνας του νά εκπέμπονται τά μύρα, τά όποία μυστηριωδώς ενέκλειεν έντός του. Τότε οι μυρωμένοι μās περιβάλλον καπνοί του, άλλ' έν τή μέθην μας και έν τή άπολαύσει της εϋωδίας των, λησμονούμεν, ότι τό χέρι μας έρριψεν εις την πυράν ό,τι τώρα καιόμενον μās θωπεύει.

Η κ. Ακάνθου τό είχε λησμονήσει. Δέν ένεθυμείτο πλέον, ότι εκείνη με μίαν της φράσιν, με

μίαν χειρονομίαν, με κάποιαν προτίμησιν, ένεθάρρυνε τό κοιμώμενον εις τόν Ζάραν, και εις κάθε άνδρα, θηρίον, και ότι τό αίσθημα, τό όποιον έβλεπε εις αυτόν νά κυριαρχή, δέν ήτο αίσθημα αύθόρμητον, έχον βαθείας τās ρίζας του εις την καρδιάν, άλλ' εις έγκάθετος και ξένος γαλβανισμός, μία έξ επαγωγής ήλέκτρις, ής παύσι εϋθύς ός τό προκαλοϋν στοιχείον άπομακρυνθή.

Ο Ζάρας έπίστευεν έαυτόν έρωτευμένον και ή κ. Ακάνθου έφαντάζετο έαυτήν ως τό άντικείμενον του έρωτος τοϋτου. Διά την στιγμήν εκείνην και οι δύο εϋρίσκοντο έν τή αληθεία.

Ο νέος έκυψε προς την γυναίκα. Έλαβε με τά δύο χέρια την βελουδίην χείρά της και την έφερε με πάθος εις τά πυρέςσοντα χείλη του ένω οι όφθαλμοί του, οι εκπέμποντες πυρά και λάβαν, κατέκαιον τά μάτια εκείνης.

— Σιμένη, σε λατρεύω! τή; έπιθύρουν.

Εκείνη προσπάθησε νά άποσύρη την χείρά της, και την ειλκυσε θωπευτικώς και άταλά προς έαυτήν. Εκείνος όμως δέν την άφήκε, την παρηκολούθησε δεσμευμένην εις τās χείράς του και συνοδευόμενην από την φλογεράν άναπνοήν του. Τό πρόσωπόν του έφέρετο προς την διεύθυνσιν, την όποιαν ήκολούθει ή χείρ: προς τό σώμα προς τό στήθος της, ότε αίφνης ήρέθισε τούς παλλομένους ρωθώνάς του ή εϋωδία των μύρων, με τά όποια ήτο περιελουσμένη ή γυναίκα αυτή, και πλείοτερον τούτων τόν έμέθυσεν ή άπόπνοια, ή ιδιαίτερα και χαρκτηριστική, την όποιαν εξέχεσε τό διηυαλέον σώμα εκείνης.

Δέν έκρατήθη, και με ταχύτητα, την όποιαν και αυτός δέν έφαντάσθη, με σφοδρότητα, την όποιαν και ή γυνή δέν ύπόπτειεν, ό νέος έρρίφθη έπάνω εις τό σμά της, τά χείλη του εξήτησαν τό χείλη της και τοί; επέθεσαν έν μακρόν, παράτεταμένον, ήδυπαθές φίλημα.

Εκείνη τό έδέχθη, τό όπήλανεσεν, άνίσχυσε και άθέλητος νά έναντιωθή, ότε κάποια βήματα, άκουσθέντα άπ' έξω, την άνησύχησαν. Άνετινάχθη και με φωνήν, ή όποία μετείχεν άπειλής και θωπείας, έπιπλήξεως και παραπόνου:

— Όχι έδω! του είπεν άνορθουμένη.

Εκείνος εις την φωνήν της έξύπνησε περιέφερε τό βλέμμα του γύρω, με τό χέρι του έθώπεισε την κόμην του, ή μάλλον έθύθισε τά δάκτυλα άνάμεσα εις τά μαλλιά του, ώσει διά ν' άποδιώξη κάτι, ποϋ πολύ τόν έβύρυνε, και τέλος άντελήφθη, ότι εϋρίσκετο εις τό σπίτι του φίλου του, εις τό σαλονάκι με μισοκλεισμένη την πόρτα, εις τό όποιον ήμπορούσε από στιγμής εις στιγμήν κάποιος νά έμβη.

Και τά βήματα, ποϋ ήκούσθησαν προς στιγμήν, έφθασαν προδ της πόρτας της μικράς αίθούσης και την ήνοιξαν. Την στιγμήν εκείνην ό Ζάρας άνέκκτησεν όλην την ψυχικήν ήρεμίαν, την όποιαν είχεν άποκτήσει μέσα εις τόν κόσμο των σαλονιών, ποϋ έσύχναζεν: έκυψε με σεβασμόν την κεφαλήν προδ της κυρίας και με ύφος άνθρώπου ψυχροϋ, μεμνημένου, της είπε:

— Κυρία, εās εϋχομαι καλήν νύκτα και καλήν όρεξιν. Άν συναντήσω τόν κύριον Ακάνθον εις τό κλούπ...

— Νά του είπης, ότι τόν περιμένο τόσην ώραν, συνεπλήρωσεν ή σύζυγος του τραπεζίτου με ένα-μάλωμένην ψυχραιμίαν και άδιαφορίαν.

Ένω ό Ζάρας έστρέφετο προς την θύραν, συναντῶ προδ αυτής ένα νέον, ό όποιος με χαύνον βλέμμα, άτονον και άπλανές, έβλεπε πότε την μητέρα του και πότε τόν οικογενειακόν των φίλον.

Ητο ό Παϋλος—όχι, άλλ' ό Πώλ—Ακαθός, ό μεγαλειότερος υιός του τραπεζίτου.

Άντελήφθη άρά γέ τι εκ της σκηνής, ποϋ διεδραματίσθη μεταξύ του Ζάρα και της μητρός του ή όχι; έν πάση περιπτώσει δέν έδειξε καμμίαν εκπληξιν, άλλά με πολλήν οικειότητα έχαιρέτησε τόν οικογενειακόν φίλον και με μειδιάμα την μητέρα του.

— Πώς; τώρα, ποϋ έρχομαι, φεύγετε, κύριε Ζάρα;

— Ναι, Πώλ, καλησπέρα, θα πάγω εις τό κλούπ, εκεί ίσως ιδώ τόν πατέρα σου.

— Και πώς πήγε τό γλίντι σας σήμερα; ήρώτησεν ή κ. Ακάνθου τό άγαπημένο της παιδί.

— Περιφημα, μαμά, ήμασθε άρχετοί, όλοι γλεντζέδες. Καλό φαγι, καλό περίπατο, καλή συντροφιά.

— Και μ' όλα ταϋτα δέν σε βλέπω και πολύ εϋδιάθετο άπόψε, παρετήρησεν ή μητέρα' σάν χλωμός, σάν κουρασμένος...

— Τό βρήκατε! έκάμαμε μερικούς περιπάτους, έκολυμήσαμε, έτρέξαμε...

— Έτσι αί! παρετήρησεν ή σύζυγος του τραπεζίτου άφηρημένη.

Έν τω μεταξύ ό Ζάρας ύπεκλίθη εκ νέου και εξήλθεν εις τόν διάδρομον. Ο Πώλ έπευσε κατόπιν του, έπέραςε τό χέρι του εις τό χέρι του έραστοϋ της μητρός του, προσεκολλήθη σφιγτά και με μυστηριώδη τρόπον ήρχισε νά του λέγη:

— Τί κρίμα, ποϋ δέν ήσουν και σϋ νά ιδής γλίντι! έγω δέν φταίω άν δέν ήλθες: είχες, λέγει, πρόσκλησι σε τσάι... Τί ήλιθιότητες, Θεέ μου, αυτά τά τσάγια! κουβέρτα, άηδίες και στο κάτω-κάτω... τίποτε πρακτικό.

— Κ' έπεράσατε, αλήθεια, καλά; ήρώτησεν ό Ζάρας, ό όποιος, βέβαια, εις τόν υιόν της έρωμένης του δέν έμπορούσε νά ύποστηρίξη, ότι και εκείνος είχεν εκλέξει την εκλεκτήν μερίδα.

— Κάτι περισσότερο από θαυμάσια. Όλα είχαν διοργανωθή με τόν τελειότερον τρόπον. Κάτι φίλοι, ποϋ ήλθαν σήμερα άπ' την Πόλι, προσκαλεσμένοι, έφεραν και μερικές νόστιμες σαμπάνιες.

— Σαμπάνιες άπ' την Πόλι; έδω σ' όλα τά καζίνα βρίσκονται. Τί; τό ρίξατε στην οικονομία;

— Χά! χά! χά! πώς φαίνεται πώς δέν με κατάλαβες! πώς φαίνεται πώς δέν είσαι του είδους! Η σαμπάνιες, ποϋ μās έφεραν οι φίλοι μας, άγαπητέ, είναι ζωντανές σαμπάνιες, είναι κάτι φημισμένες κοκότες του Σταυροδρομιού: έμεις έτσι της έβιφτίσαμε, έτσι της έβγάλαμε και έτσι, όταν μιλούμε γ' αυτές, δέν μās καταλαβαίνουν οι ξένοι. Μή νομίσης όμως πώς δέν μοιάζουν και της σαμπάνιες: είναι, φίλε μου, ή καλύτερη μάργα.

— Τί μου λές; έκαμε με άδιάφορον ύφος ό Ζάρας.

(άκολουθεί)

ΤΟ ΛΕΥΚΟΝ ΓΑΝΤΙ,

τό γλυκύτατον αυτό μυθιστόρημα, τό όποιον τόσον έγοήτευσε τās αναγνώστριάς και τούς αναγνώστας μας, πλησιάζει εις τό τέλος του.

Τό «Απ' Όλα», πάντοτε εκλεκτικόν εις τά μυθιστορήματά του, εξέλεξε πάλιν διά τούς αναγνώστας του σελίδας ύπερόχου τρυφερότητας, μεστάς γοητείας και λεπτοτάτων αίσθημάτων, έπιφυλάσσει δέ δι' αυτούς νέαν έντρύφησιν με τό νέον μυθιστόρημά του, τό όποιον άρχεται προσεχώς:

Η ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ.

Τό έργον αυτό, του όποιου κάθε άναγνώσις προκαλεί και νέας συγκινήσεις, τό μυθιστόρημα τοϋτο, τό όποιον περιγράφει τό μεγαλείον της γυναικείας καρδιάς, θά συναρπάση και τό κοινόν μας, ως συνήρπασε και έγοήτευσεν όλους εκείνους, οι όποιοι τό άνέγνωσαν μεταφρασμένον εις την γλώσσάν των.

Η ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ

όφείλεται εις γυναικείον κάλαμον, σπανίας δυνάμεως, και εις κυρίαν του άνωτέρου κόσμου, δι' αυτό και ως φιλολογικόν έργον, άλλά και ως εικών, κρατεί άδιάπτωτον τό ένδιαφέρον όλων.

Η μετάφρασίς του, γενομένη άποκλειστικώς διά τό «Απ' Όλα», είναι αληθινά άριστοτεχνική.

Παρακολουθήσατε λοιπόν όλοι και όλα εις τās σελίδας του 'ΑΩ' Όλα την

ΨΥΧΗΝ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ

προσεχώς.

συνέχεια από σελ. 54

Ἐποφελήθη μιᾶς ὥρας ἡμέρας, διέταξε νὰ ζεύξουν τὸ ἀμάξι καὶ διηιθύνθη εἰς τὸ σπίτι τῆς γραιῆς μάμμης.

Ἡ καρδιά του ἐπαλλεν ἰσχυρότερον τοῦ συνήθους. Ἠγάπα ὁ δυστυχῆς ἀκόμη τὴν Μαρίαν. Δι' αὐτὴν καὶ μόνον ἐπέστρεψεν εἰς τὸ πατρικόν του σπίτι. Δὲν ἦτο βεβαίως τόσον ἀφελῆς, ὥστε νὰ πιστεύη, ὅτι ἡ κόρη τοῦ ἔγραψεν ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην. Ἐν τούτοις, τὸ γράμμα αὐτὸ τῷ παρεῖχεν ἀφορμὴν ἐξαιρετοῦ, διὰ νὰ ἐπανίδῃ τὴν νεάνίδα καὶ, ἀφοῦ πλέον ὁ Βερτράνδος εἶχεν ἀπομακρυνθῆ, ἠρέσκετο νὰ πιστεύη, ὅτι ἡ Μαρία θὰ ἐλησμονεῖ ἐπὶ τέλους τὸν ἀπόντα.

Ὅταν ἡ ἄμαξα εἰσῆλθεν εἰς τὴν δενδροφυτευμένην εἴσοδον τοῦ σπιτιοῦ τῆς κυρίας Καλουμένης, ὁ Κυπριανὸς ἐφρόντισε νὰ βῆξῃ ἐπαρκῶς καὶ νὰ καθαρῶς τὸ στήθος του, διὰ νὰ μὴ ἀναγκασθῇ νὰ κάμῃ τοῦτο ἔμπρὸς εἰς τὴν μνηστῆν του.

Τέλος ἐσήμανεν.

— Ἡ κυρία Καλουμένη δέχεται; ἠρώτησε τὴν ὑπρέτριαν, ποῦ παρουσιάσθη.

— Μάλιστα, κύριε. Λάβετε τὸν κόπον νὰ τὴν περιμένετε εἰς τὸ σαλονάκι.

Εἰσῆλθε καὶ ὠδηγήθη εἰς μικρὰν αἴθουσαν. Ἐκεῖ ἐβρίχθη. Τοῦ ἤλθε νὰ βῆξῃ, κατέφυγεν εἰς τὸ μανδύλι του καὶ, ἐνῶ τὸ ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη του, παρουσιάσθη ἡ γραιῆ κυρία Καλουμένη.

Μόλις ἤνοιξε τὴν θύραν, εἰδίσατο καὶ τὰ μάτια τῆς ἐπρόδωσαν βαθεῖαν ἐκπληξιν.

— Καλημέρα, κυρία . . . , δὲν με ἀναγνωρίζετε;

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ὄχι, κύριε . . . Πρὸς ποῖον ἔχω τὴν τιμὴν . . .

— Τὸν Κυπριανόν . . . , τὸν Κυπριανόν Μπρουσκάιλ.

— Δίκαιε Θεέ! . . . τὸν κύριον Κυπριανόν; Ἄ! ἀλήθεια! δὲν σὰς ἀνεγνώρισα . . . Τί σὰς συνέβη λοιπὸν καὶ ἀλλάξατε ἔτσι;

— Μία βρογχίτις, ἀπήνησεν ὁ νέος με βραχνὴν φωνήν.

— Βρογχίτις; καὶ ἡ ἀρρώστεια αὐτὴ σὰ; ἔκαμε νὰ ἀφήσετε τόσα γένεια; Ἄλλὰ καθήσατε . . . , πῶς εἶναι οἱ ἀγαπητοί μου γονεῖς σὰς;

— Πολὺ καλά, εὐχαριστῶ, καὶ σεῖς πῶς ἔχετε, κυρία;

— Ὡ! πολὺ ἄσχημα, κατὰ τὴν συνήθειάν μου. Ἄλλὰ διὰ τοὺς γέροντας αὐτὸ δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν.

— Καὶ ἡ δεσποινὶς Μαρία;

— Ἐκείνη; . . . εἶναι πάντοτε θελκτικωτάτη! . . . Τί ὥραϊος, ἀλήθεια, καιρός! αἱ; συνεπλήρωσεν ἡ κυρία Καλουμένη, στρέφουσα τὸν λόγον ἀλλοῦ, διότι δὲν ἠθέλε νὰ ὀμιλῇ ὁ ἀδελφὸς τοῦ Βερτράνδου περὶ τῆς ἐγγονῆς τῆς.

Ἄλλ' ὁ νέος ἐφαίνετο, ὅτι ἠρέσκετο νὰ ἐπιμείνῃ. Πολὺ ὀλίγον προσεκτικὸς εἰς τὰς κρίσεις τῆς κυρίας Καλουμένης περὶ τοῦ καιροῦ, ἐπανέλαβεν:

— Ἡ δεσποινὶς Μαρία εἶχε τὴν καλοσύνην νὰ μοῦ γράψῃ πρὸς ἡμερῶν.

— Μπᾶ! σὰς ἔγραψε; ἔγραψε σὲ σὰ; ἐπανέλαβεν ἡ γραιῆ με ἐκπληξιν.

— Πῶς; δὲν σὰς εἶπε τίποτε;

— Ὅχι, ἀπήνησεν ἡ κυρία Καλουμένη.

Ὅντως, ἡ Μαρία δὲν εἶχε κρίνει ἀπαραίτητον νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν μάμμην τῆς διὰ τὸ γράμμα ἐκεῖνο. Ἐφοβεῖτο, καὶ πολὺ δικαίως, μὴ ἡ παλινῶδισις τῆς αὐτῆ προκαλέσῃ πικρὰ σχόλια ἐκ μέρους τῶν οικείων τῆς καὶ τῶν ξένων.

— Ὡστε σὰ; ἔγραψεν; ἐπανέλαβεν ἡ μάμμη. Καὶ τί σὰς ἀνήγγελεν εἰς τὸ γράμμα ἐκεῖνο;

— Ὅτι εἶχε πολλὰ πράγματα νὰ μοῦ εἰπῇ, ἀγαπητὴ κυρία.

— Μπᾶ!

— Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἔλαβα τὸ θάρρος, ὅπως . . . εἶναι ἀρὰ γε δυνατόν νὰ τὴν ἴδω;

— Μὰ, πιστεύω . . . Θέλετε νὰ με περιμένετε μιὰ στιγμὴ; πηγαίνω νὰ τὴν εἰπῶ, ὅτι εἰσθε σεῖς.

Ἡ κυρία Καλουμένη ἐσηκώθη καὶ ἐξῆλθε βραδυκίνητος ἀπὸ τὸ

μικρὸ σαλόνι. Εὐθὺς ἠκούσθησαν βήματα ἀναβαίοντα τὴν ξυλίνην κλίμακα, ἠκούσθη τὸ ἀνοιγμα θύρας, καὶ κατόπιν βήματα ἐπὶ τοῦ δευτέρου πατώματος, μεθ' ὃ μία ζωερὰ συνομιλία, ξηρὰ καὶ ἀπότομος, μετοξὺ τῆς χονδρῆς φωνῆς τῆς γηραιᾶς μάμμης καὶ τῆς λεπτοῦχου τῆς δεσποινίδος.

Ἄλλὰ, μετὰ τινα δευτερόλεπτα, ὅλοι οἱ θόρυβοι κατέπαυσαν καὶ διπλᾶ βήματα ἠκούσθησαν νὰ καταβαίνουν τὴν κλίμακα, ὅταν δὲ ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἤνοιξεν, ἡ φαιδρὰ φωνὴ τῆς Μαρίας ἠκούσθη.

Ὁ Κυπριανὸς ἦτο ὠχρὸς ὡς κατάδικος· ἐγειρόμενος, διὰ νὰ χαιρετήσῃ τὴν νεάνίδα, ἠσθάνθη τὰ γόνατά του νὰ λυγίζονται.

Ὅχ ἦτον προσεπάθησε νὰ λάβῃ θάρρος καὶ μὲ ἀφθονίαν λόγων ἐπεχείρησε νὰ φανερώσῃ, ὅτι δὲν ἐταράχθη ποσῶς. Ἐν τούτοις, παρ' ὅλας τὰς προσπάθειάς του, πάλιν ἐπροδίδετο. Ἡ ἔκφρασις του, τὰ ἠλλοιωμένα χαρακτηριστικὰ τοῦ ὠχροῦ καὶ λιποσάρκου προσώπου του, ἡ ἐλαφρὰ τρομώδης κίνησις τῶν χειλέων του ἐφανέρωνον τὴν συγκίνησιν, τὴν ὁποῖαν προὔξεν ἡ ἐμφάνισις τῆς κόρης.

Ἐκείνη εὐηρεστήθη νὰ προσμεριδιάσῃ πρὸς τὸν νέον· ἀφοῦ ὁ Βερτράνδος τὸ διέτασε, θὰ ἤθελε μάλιστα νὰ τοῦ ἀποδείξῃ, ὅτι ὀριστικῶς ἐπανακάμπτει εἰς τοὺς κόλπους του καὶ εἰς τὸν ἔρωτά του, νὰ τὸν κάμῃ νὰ πιστεύσῃ; ὅτι ἀληθινὰ ἐγκατέλειψε τὸν δυστυχῆ Βερτράνδον.

Ὅχ ἦτον καὶ αἱ προσπάθειαι τῆς κόρης ἀπέβαινον μάταιαι.

Ὁ Κυπριανὸς δὲ ἠσθάνετο, παρ' ὅλην τὴν ζωηρότητα τῆς συνομιλίας, πόσον ἱμισεῖτο ἀπὸ τὴν κόρην καὶ πόσον ἦτο ἀνωφελὲς νὰ ἐλίξῃ.

Πλὴν . . . ἠλίχιζε. Δι' ἓνα ἐπιθανάτιον, ἡ καλλονὴ τῆς Μαρίας εἶχε μιὰν ἰδιαιτέραν εὐγλωττίαν, ἐν ἄγνωστον θέλητρον. Ὅλα τὰ φυτὰ, ποῦ ἀρχίζουσιν νὰ ξηραίνωνται, ἔχουν τὴν φρενητιώδη μανίαν νὰ σκορποῦν τοὺς σπόρους των, νὰ δημιουργοῦν τὴν ζωὴν, προτοῦ αὐτὰ εἰσέλθουν εἰς τὸν θάνατον.

Καίτοι ἡ ὑποδοχὴ τῆς Μαρίας οὐδὲν εἶχε τὸ ἰδιαιτέρως περιποιητικόν, ὁ Κυπριανὸς ἐν τούτοις ἔμεινε πλησίον τῆς μιᾶν ὥραν περίπου. Καί, προτοῦ ἀναχωρήσῃ, εἶπεν εἰς τὴν νεάνίδα:

— Ἡ ἐπιστολή σας μοι ἀνήγγελεν, ὅτι εἶχετε πολλὰ νὰ μου εἰπῆτε, δεσποινίς. Ἀρέσκομαι νὰ πιστεύω, ὅτι δὲν μοῦ τὰ εἶπατε ὅλα σήμερον. Πότε θὰ ἔχω τὸ εὐτύχημα νὰ σὰς ἀκούσω;

Ἡ Μαρία ἐπόθει νὰ εἰπῇ εἰς τὸν Κυπριανὸν εὐθὺς ἀμέσως τὴν ἀλήθειαν, τῆς ἤρχετο νὰ ἀπαντήσῃ:

— Μὰ, ποτέ! Οὐδὲν ἔχω νὰ σὰς εἰπῶ, κύριε!

Ὅχ ἦτον ἡ γλυκεῖα φυσιογνωμία τοῦ Βερτράνδου ἐνεφανίσθη εἰς τὴν διάνοιαν τῆς κόρης, ἐκλιπαροῦσα. Δι' αὐτὸ ἀπήνησεν:

— Ὅποταν θελήσετε, κύριε. Πότε εἰμπορῶ νὰ σὰς εὔρω σπίτι;

— Μένω πάντοτε μέχρι τῆς μεσημβρίας.

— Ἐχει καλῶς· θὰ ἔλθωμεν νὰ σὰς ἴδωμεν μιὰν ἀπὸ τὰς ἡμέρας αὐτάς.

Καὶ ὅταν τὸ χεῖρι τῆς τὸ ἀφῆκεν εἰς τὰς χεῖράς του ἄτονον, ἠσθάνθη τὰ ριγηλὰ φιλήματα τοῦ ἄλλοτε μνηστῆρος.

Ὁ Κυπριανὸς ἀνέμενε τὴν Μαρίαν ἀνυπομόνως κατὰ τὰς προσεχεῖς ἡμέρας. Πολλαί, ἐν τούτοις, ἡμέραι παρήλθον καὶ ἡ νεάνις δὲν εἶχεν εἰσέτι ἐμφανισθῆ.

(ἀκολουθεῖ)

■ Εἰφορᾶσαν ἐσχάτως :

Ἀπόσταγμα φυτῶν δυναμωτικῶν καὶ χαμαιμήλου γερμανικοῦ (δίδει ὥραιας χουσιζούσας ἀνταυγίας εἰς τὴν κόμην). Suc de Laitue ἀριθμ. 8 (λευκαίνει τὸ δέρμα καὶ κρατεῖ τὴν ποῦδραν). Κρέμαι Ἀφροδίτης ἀριθμ. 35 (ἐξελείφει καὶ τὰς παλαιότερας ρικνάδας τοῦ προσώπου καὶ δίδει εἰς τὸ δέρμα λευκότητα καὶ βελουδίνην ὄψιν). Διάφορα Lotions (ἀπαράμιλλα διὰ τὴν καθημερινὴν περιποίησιν τοῦ προσώπου). Κραγιὸν διὰ τὰ χεῖλη καὶ τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐρυθρὸν ἀρ. 29 (δίδει εἰς τὰς παρειὰς καὶ τὰ χεῖλη χρῶμα μαγνητικόν). Ἐρυθρὸν ἀρ. 31 (παρέχει ὥραιότητα χωρὶς νὰ φαίνεται). Montonnières, Πεταλοῦδες. Ταινία τοῦ μετώπου. Ταινία πρὸς διαμόρφωσιν τῆς ρινός. Διάφορα Κοσμητικά. Μπριλλαντίναι κρυσταλλωμέναι, καὶ ὅλα τὰ κατάλληλα πρὸς διατήρησιν καὶ ἀνάθεσιν τῆς γυναικείας ὥραιότητος

εἰς τὸ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΟΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Μεγάλη ὁδός, ἀρ. 77. — Τηλέφωνον 1148.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΣ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΤΟΥ ΟΙΚΟΚΥΡΙΚΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ

ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΥ

Εκδίκησις ζωγράφου.

Ἡ διάσημος κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Πολωνίης ἀοιδὸς Κατρούα παρήγγειλε τὴν εἰκόνα τῆς εἰς νεωτεριστὴν τινὰ ζωγράφου. Περαιτωθείσης τῆς εἰκόνας, ἡ ἀοιδὸς ἠρνήθη νὰ τὴν παραλάβῃ, διὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν πληρωμὴν τῆς, προφασισομένη, ὅτι δὲν τῆς ὁμοιάζεν.

— Ἄλλ' εἰθε σεῖς ἡ ἰδία, τῇ ἔλεγεν ὁ ζωγράφος.

— Οὔτε κατὰ φαντασίαν! ἀλήντα ἡ ἀοιδός. Ἐγὼ ἔχω ὀφθαλμοὺς μεγαλειτέρους, τὸ στόμα μικρότερον, τὴν κόμην πλουσιωτέραν...

Ὁ ζωγράφος, ἀφοῦ διεμαρτυρήθη, βλέπων διαφεύγουσαν τὴν ἐλπίδα τοῦ κέρδους, κατέφυγεν εἰς τὸ ἐξῆς εὐφυὲς τέχνασμα: Ἐπρότεινεν ὡς πραγματοποιώμενα τὸν ὀκταετῆ υἱὸν τῆς ἀοιδοῦ. Ἡ ἀοιδὸς παρεδέχθη τοῦτο. Τὸ παιδίον, ἅμα ὡς ἀπεκαλύφθη ἡ εἰκὼν, ἀνεγνώρισεν ἀμέσως τὴν μητέρα του... ἄλλ' ἡ ἀοιδὸς ἠρνήθη ν' ἀναγνωρίσῃ καὶ πάλιν τὴν εἰκόνα καὶ ἔφυγεν, ὀρκισθεῖσα, ὅτι δὲν θὰ τὴν πληρώσῃ.

— Αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμεν, εἶπεν ὁ ζωγράφος ἐξωγισμένος.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἡ εἰκὼν εὐρίσκειτο ἐκτεθειμένη εἰς τὴν προθήκην ἑνὸς καταστήματος. Ὁ ζωγράφος δύο τινὰ τῆς προσέθηκε μόνον. Ἐξωγράφησε μερικὰς σιδηρὰς ράβδους, παριστάσας τὸ κινκιδάτον παράθυρον φυλακῆς, καὶ τὴν ἐξῆς ἐπιγραφήν:

«Εἰς τὴν φυλακὴν διὰ χρέη».

Τὸ πρὸ τῆς εἰκόνης διερχόμενον πλῆθος, ἀναγνώριζον ἐν αὐτῇ τὴν περίφημον ἀοιδόν, ἐξέσπα εἰς ἀκρατήτους γέλωτας διὰ τὴν εὐφυῆ τοῦ ζωγράφου ἔμπνευσιν καὶ καταρωμένον τὴν ἀοιδόν.

Τὴν ἐλομένην φθάνει ἡ ἀοιδὸς κατηγανακτῆσμένη.

— Εἶναι ἀτιμία αὐτό, ποῦ ἐκάμετε, κύριε! Δώσατέ μου τὴν προσωπογραφίαν μου!...

— Ποίαν προσωπογραφίαν;

— Τὴν ἰδικήν μου, τὴν ὁποίαν ἔχετε ἐκτεθειμένην.

— Ἄλλ' αὐτὴ δὲν εἶναι ἰδική σας... Δὲν σᾶς ὁμοιάζει... Δὲν μοῦ εἶπατε σεῖς ἡ ἰδία χθές;...

Ἡ ἀοιδὸς ἠττηθείσα, ἐζήτησε συγγνώμην καὶ ἐπλήρωσεν ὅσα ἐζήτησεν ὁ ζωγράφος. Καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐγλύτωσεν ἀπὸ τὸ κινκιδάμα...

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ἀφιερῶνται τῇ ὁ. Ο. Α.

Ὁ οὐρανὸς καλλονή, ὥραία Ἀφροδίτη, π' ἐθέμβουσε τὸν Βόσπορον ἢ μακρὰ σου μύτη.

Τὸ πρόσωπόν σου ἔλαμψε μὲ τὸ στραβὸ καπέλλο, π' εἰργάσθη καλλιτεχνικῶς ζωγραφικῆς πιπέλλο.

Ὁλ' ἡ μορφὴ σου τεχνικὴ, δὲν ἔχει τι τῆς φύσεως, ποῦ φέρε' ὅλα τὰ χρώματα ἀνατολῆς καὶ δύσεως.

Εἶσαι θεὰ οὐράνια· τὸ μαρτυροῦν ἀκόμη καὶ οἱ φράδες καὶ ὁ μπαμπᾶς σου τρέχοντα δίδει πάντα παραδῶς.

Τέλος, εἶσαι οἶκ ταγκό, τὸ μαρτυρεῖ ὁ κόσμος, τὸ μαρτυρεῖ καὶ ἐγὼ.

Γ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ὁ εἰδικὸς περὶ τὴν χειρομαντίαν κ. Jean Paul δέχεται καθ' ἑκάστην εἰς τὴν κατοικίαν του: Μπίγιουλον, Χαμάλ-μπασι, ὁδὸς Δάλια, Χαϊρλή χάν, ἀρ. 11. Ἐἰσοδος ἐκ τῆς δεξιᾶς θύρας τοῦ χαλίου. Ὁ ἐπιστήμων οὗτος διὰ τῆς χειρομαντικῆς τῶν δυνάμεως κατορθώνει νὰ ἐξακριβώσῃ τὰ παρόντα, νὰ προῖδῃ τὰ μέλλοντα καὶ νὰ μεταβάλῃ τὴν τύχην τῶν συμβουλευομένων αὐτόν. Ἡ χειρομαντία, ἡ ἀρχαιοτάτη τῶν ἐπιστημῶν, ἐπικυροῦνται ἀπὸ τὴν ῥοήν τῶν αἰώνων. Πρὸς διαπίστωσιν τῆς ἰκανότητος τοῦ ὡς ἄνω χειρομάντη, ἀποταθῆτε ἀπαξ πρὸς αὐτόν.

Ὁ σκοπὸς τῆς Οἰκοκυρικῆς Σχολῆς δὲν εἶναι νὰ μορφώσῃ μόνον καλὰς οἰκοκυράς, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐμφυτεύσῃ εἰς τὰς νεανικὰς καρδίας, μετὰ τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν ἐργασίαν, καὶ τὸ αἶσθημα τοῦ καθήκοντος καὶ λοιπὰς ἀπαραιτήτους γνώσεις διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς: τῆς γυναικός.

Ἐν τῇ Οἰκοκυρικῇ Σχολῇ γίνονται δεκτὰ μαθήτρια, διακούσασαι μαθήματα τῆς ἐκτετατοῦ τῶν τάξεως.

Ἡ διάρκεια τῆς φοιτήσεως ἐν τῇ Οἰκοκυρικῇ Σχολῇ εἶναι μονοετής, μετὰ τὴν ὁποίαν ἀπονέμεται τὸ οἰκεῖον ἀπολυτήριον εἰς τὰς ἐπιτυχῶς ὑποστάσας τὴν ναυομισμένην δοκιμασίαν.

Ὡς διδάκτρα ὀρίζονται γρ 45-60 κατὰ μῆνα, πληρωνόμενα εἰς τὴν ὄρχην ἐκάστου μηνὸς ἢ κατὰ τριμηνίαν.

Τὰ θεωρητικὰ καὶ πρακτικὰ μαθήματα, τὰ διδασκόμενα εἰς τὴν ἐν λόγω σχολὴν, εἶναι ὅλα ὑποχρεωτικά.

Μαθήματα θεωρητικά: Θερησκευτικά, Τουρκικά, Ἀσκήσεις συνθετικαὶ (οἰκογενειακὴ, κοινωνικὴ καὶ ἐμπορικὴ ἀλληλογραφία), Ἀριθμητικὴ καὶ Κατασκευαστικὴ, Ὑγιεινὴ καὶ Νοσηλεία, Βρεφοκομία, Τροφονομία, Οἰκιακὴ Οἰκονομία, Γαλλικά.

Μαθήματα πρακτικά: Κοπτικὴ καὶ ραπτικὴ, Χειροτεχνήματα, Ἰχνογραφία, Ἐπιδιορθωτικὴ, Πλύσις καὶ σίδηρον, Μαγειρικὴ, Κηπουρικὴ καὶ Γαλακτοκομία, Σύνταξις ἐδεσματολογίου καὶ τιμολογίου, Οἰκιακὰ ἔργα, Μάθημα καλῆς συμπεριφορᾶς (συμπεριφορὰ, στάσις, συνδιάλεξις, ἐπισκέψεις, γεύματα).

ΑΡΧΑΙΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Νεότης — Γῆρας.

Μὲ σφαῖρα πορφυρῇ
δ' ἔρωε διασκεδάζει,
μαζὺ μὲ μὴ μικρῇ
νὰ παῖξω μὲ φωνάζει·
μὲ κόρη, ποῦ φορεῖ
σανδάλια κεντημένα,
νησιώτισσα σκληρῇ,
ποῦ ἦρθε ἀπ' τὰ ξένα.
Μὰ κείνη τὰ μαλλιά
τὰ ἄσπρα μου κνιτάζει
καὶ ὠϊμὲ! — σ' ἄλλη ἀγκαλιά
πατῆ καὶ διασκεδάζει!

— 83 —

Εἰς κόρην ἀκαμπτον.

Μικροῦλα ξένη, ἄγρια, σὰν τὸ τρελλὸ ἀγοράκι
γιατὶ μὲ πείσμα φεύγεις ὅταν σὲ κνηγῆσω;
Θαροεῖς πῶς δὲν εἶμ' ἄξιος μ' ἕνα γλυκὸ λεγάκι
μέσα στῆς ἀγκαλιᾶς μου τὰ βρόχια νὰ σὲ κλείσω;
Τὸν εὐμορφὸ λαμό σου σὰν σφιξῇ χαλινάρι,
σὲ πάω ὅπου θέλω. Μὰ τώρα εὐχαριστήσου.
Παῖξε καὶ σκίρει' ἐπάνω στὸ τρυφερὸ χορτάρι'
σὲ λίγο — μὴ σὲ μέλει — θὰ βρῆς τὸ δαμαστῆ σου.

Α. ΚΑΡΑΚΑΣΗΣ

ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Ἐκμάθησις τῆς Τουρκικῆς, Γαλλικῆς καὶ Ἀγγλικῆς γλώσσης εἰς ὀγδοήκοντα μόνον μαθήματα ὑπὸ καθηγητοῦ τῆς πρακτικωτάτης μεθόδου Berlitz, ἀντι ληρῶν Τουρκίας πέντε, πληρωτέων κατὰ δόσεις. Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας καὶ λεπτομερείας ἀπευθυνθῆτε παρὰ τῷ κ. Δραγάτῃ (Ancienne Librairie des écoles, Τεπέ, Τούνηλ) ἢ ταχυδρομικῶς εἰς τὴν διεύθυνσιν: G. S., Poste Restante, P. ra.

ΟΜΟΓΕΝΗΣ διδασκάλισσα, ἀνεγνωρισμένης ἀξίας καὶ πείρας, ζητεῖ κατ' οἶκον παραδόσεις. Συνιστᾶται ἰδιαίτερος ὑπὸ τοῦ «Απ' Ὅλα». Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

Παναγία ἡ Μυριδιώτισσα. — Τῇ παρελθούσῃ Παρασκευῇ ἐγένετο ἐν μεγίστῃ συρροῇ εὐσεβοῦς ἐκκλησιάσματος ἡ εἰθισμένη ἀγρυπνία ἐπὶ τῇ εὐροτῇ τῆς Παναγίας τῆς Μυριδιωτίσσης ἐν τῇ ἱερῇ ἐκκλησίᾳ τῶν Εἰσοδίων τῆς Παναγίας ἐν Σταυροδρομίῳ καὶ ἐν τῇ ἰήσῳ Χάλκῃ. Ἐν τῇ πρώτῃ εὐροσταίῃ κατὰ τὸν ἑσπερινὸν καὶ ἱερουργῆσε κατὰ τὴν θεῖαν λειτουργίαν ὁ χωρεπίσκοπος Σταυρουπόλεως θεοφιλέστατος κ. Χριστοφόρος, ἐν δὲ τῷ νοφ τοῦ Ἁγίου Νικολάου τῆς ἰήσου προσέτη ὁ ἐπίσκοπος Λεύκης θεοφιλέστατος κ. Κωνσταντῖνος. Τὸ ἐξαίρετικὸν κατὰ τὴν πανήγυριν ταύτην τῆς ἰήσου ἦτο, ὅτι κατ' αὐτὴν ἔλαβον μέρος ἀμφοτέρω οἱ πατριαρχικοὶ χοροὶ, καταγοητεύσαντες τὸ εὐσεβὲς ἐκκλησιαστικὸν τὸν ἑσπερινόν, παραταθέντα μέχρι μεσονυκτίου καὶ κατ' ὄν ὁ ἐπίσκοπος ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον, ἐξάρας τὴν σημασίαν τῶν θερησκευτικῶν ἀγρυπνιῶν, ἐπηκολούθησεν ὀλονυχτία, τὴν δὲ λειτουργίαν περιφορὰ τῆς ἱερᾶς εἰκόνης ἐν λιτανείᾳ κατανυκτικῇ διερχομένης δὲ ταύτης πρὸ τῆς Ναυτικῆς σχολῆς, ὁ προεξάρχων ἐπίσκοπος ἐδέχθη εὐφραδῶς τουριστὶ ὑπὲρ μακροημερεύσεως τοῦ λαοφιλοῦς Ἀνακτοῦ καὶ ὑπὲρ τῆς σεβαστῆς Κυβερνήσεως, οἱ δὲ ἐκκλησιαστικοὶ χοροὶ ἔψαλον ἐμμελέστατα τὸν Αὐτοκρατορικὸν πολυχρονισμόν.

Καλλιτεχνικὴ διάκρισις. — Ἐνθυμῶνται βεβαίως οἱ ἀναγνώσται μᾶς τὴν καλλιτεχνικὴν ἐκθεσὶν τῶν ἀποφοιτῶν τοῦ Γαλατᾶ Σερραίου, περὶ ἧς τὸ «Απ' Ὅλα» ἔγραψεν ἐπαρκῆ. Κατὰ τὴν ἐκθεσὶν ταύτην, ὡς γνωστὸν, ἀπενεμήθησαν τέσσαρα ἄργυρᾶ μεταλλία, ἡ ἐπίδοσις τῶν ὁποίων ἐγένετο ἐπισήμως ἐν τῇ ἐδίᾳ τοῦ Συλλόγου ὑπὸ ἐπιτροπῆς, ἀντιπροσωπεύουσης τὴν Κυβέρνησιν. Μεταξὺ τῶν βραβευθέντων τεύτων τυγχάνει καὶ ἡ ὀμογενὴς καλλιτέχνης δεσποινὶς Ἑλένη Ἡλιάδου, πρὸς ἣν ἐπεδαψιλευθήσαν ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς κατὰ τὴν ἐπίδοσιν τοῦ μεταλλίου καὶ τοῦ διπλώματος, τοῦ κεκυρωμένου διὰ τῆς Σουλτανικῆς ἐπικυρώσεως, πάλαι τιμητικαὶ διακρίσεις. Ἐν ἐκ τῶν ἐκτεθέντων ἔργων τῆς καλλιτέχνης, ὁ «Κιθαριστὴς», ἡγοράσθη ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἀνηρτήθη εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν αἴθουσαν τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Μουσείου.

Ἀρραβῶνες. — Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐτελέσθησαν ἐν Χαϊδάρο-πασᾷ οἱ ἀρραβῶνες τοῦ ἀγαπητοῦ μοι φίλου κ. Θεμιστοκλέους Πελελίδου μετὰ τῆς χαριτεβρύτου δεσποινίδος Σοφίας Δημητρίου. Τεῖς εὐαριθμῶτως μνηστευθεῖσιν ἀπευθύνω τὰς ἀπειροὺς ἐγκαρδίους εὐχὰς μου. — Μ. Ι.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

Τὸ «Ἀμφί», ἀνακαινισθέν, εὐπρεπισθέν, ἀποστίλβει ἀπὸ καλλονῆν καὶ κομψότητα, καὶ μοιαικὸν εἰς ἀνσιν. Κάθε Δευτέραν προβάλλει διὰ πρώτην φορὰν τὰς πρωτοτύπους διὰ τὴν πόλιν μᾶς ταινίας τοῦ προγράμματός του. Συγκεντρώνει ὅλην τὴν καλὴν κοινίαν τῆς πρωτευούσης μᾶς, ἥτις καὶ καίτοι οὐκ ἐστὶν «Ἀμφί» ἐν πρώτῃ τάξει κοσμικὸν κέντρον, εἰς τὸ ὁποῖον περὶ κᾶνεις μερικὰς τερπνὰς καὶ εὐχαρίστους ὥρας.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ λογιστικῆς, ἐμπορικῆς καὶ τραπεζικτικῆς εἰς Ἑλληνικὴν ἢ Γαλλικὴν ὑπὸ ἐμμετροῦ καθηγητοῦ, διευθύναντος ἐπὶ πολυετίαν γνωστὸν λογιστήριον: 8 μαθήματα κατὰ μῆνα γρ. 80. Τελεσία ἐκμάθησις ἑνὸς κλάδου εἰς 40 μαθήματα. Πληροφορίαι καὶ λεπτομερείαι παρὰ τῷ κ. Δραγάτῃ (Ancienne Librairie des écoles, Τεπέ, Τούνηλ) ἢ ταχυδρομικῶς εἰς τὴν διεύθυνσιν: G. S., Poste Restante, Péra.

Τὰ καλλίτερα κρασιά, τὰ εὐγευστότερα ρακιά εἰς τὰς ἀποθήκας

Θ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ ἐν Γαλατῇ, Φερμεντζιλέρ, 86-90. Τηλέφ. 1105.

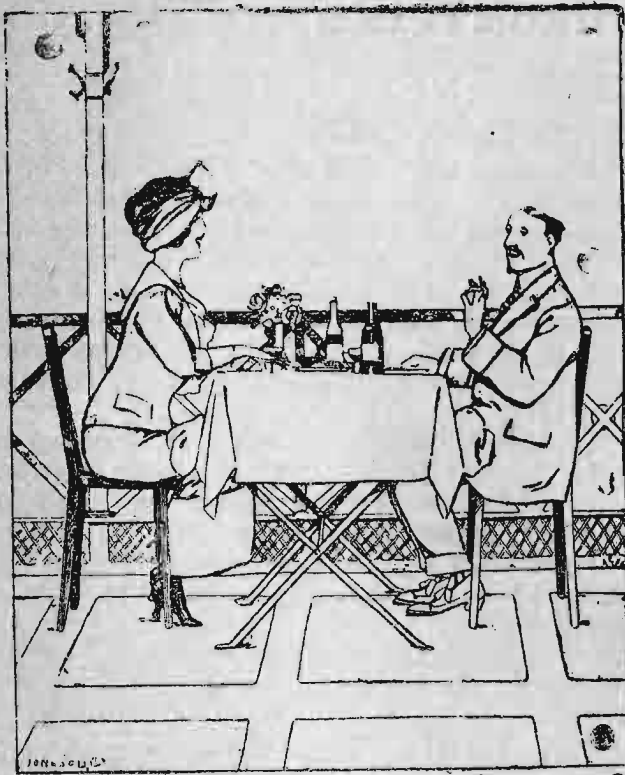
ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΣ διπλωματούχος πεπειραμένος ζητεῖ θέσιν ὑπευθύνου φαρμακείου. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

Πιστοποιητικόν.

Κάποιος οικοδεσπότης ανακαλύπτεται από την θαλαμηπόλον του σπιτιού να προδίδη την συζυγικήν πίστιν. Αρχίζει τότε να παρακαλή.
— 'Αμάν, Κατερίνα, σε παρακαλώ να μη κάμης τόν παραμικρό λόγο, σε καθικετεύω.
— 'Ω! όσο γι' αυτό, ο κύριος να μένη πολύ ήσυχος. Για τὰ ζητήματα αυτά είμαι ἀληθινός τάφος. Είμπορσείτε να ἐρωτήσετε... την κυρία.

Γνώμη.

— 'Ο γάμος, εὐθύς ὡς περάση ὁ μὴν τοῦ μέλιτος, μοιάζει με φριγανιά δλειμμένη με μαρμελάτα, ἀλλὰ τῆς ὁποίας ἡ μαρμελάτα... ἔχει φαγωθῆ.

'Αντίθεσις.

— Περιεργον! ὅταν ὁ γιατρός μ' ἐσυμβούλευε ταξίδια, εἰς τὴν γυναῖκά μου ἔλεγε νὰ μένη ἐδῶ, καὶ τώρα, ποῦ πρέπει νὰ μείνω ἐγώ, τώρα τὴν συμβουλεύει νὰ ταξιδεύσῃ!

» ΕΥΘΥΜΑ «

Εἶναι κατάλληλος.

Συνομιλία μεταξύ ενός πλουσίου και του άμαξά του.
— Γιάννη!
— Κύριε.
— Αυτό τὸ άχυρο δὲν εἶναι διόλου καλό.
— Καὶ ὁμως εἶναι τὸ ἴδιο, ποῦ παίρνω πάντα.
— Αἱ! τότε καὶ τὸ ἄλλο, ποῦ ἔπαιρνες, δὲν ἄξιζε τίποτε.
— Πῶς τὸ λέτε αὐτό; τὰ ἄλογα τὸ τρώνε εὐχάριστα.
— Καὶ τί σημαίνει αὐτό; ἐγὼ ἐπιμένω, ὅτι τὸ άχυρο αὐτὸ δὲν εἶναι διόλου καλό.
Καὶ ὁ άμοξᾶς ἐν συγκαταβάσει:
— Σημαίνει... ὅτι ὁ κύριος νοιάθει καλλίτερα γιὰ τὸ άχυρο, παρὰ τὰ ἄλογά του.

Τὰ γυναικεῖα δάκρυα.

Παρμένο από ένα λεύκωμα:
«'Η τέχνη τῶν δακρύων εἶναι προσόν, τὸ ὁποῖον καὶ ἡ πλέον άπειρος γυνὴ κατέχει εἰς τὴν ἐντέλειαν καὶ τὸ ὁποῖον ἐξασκεῖ διὰ τῆς χρήσεως».

Η Κ^Α Κ. ΚΟΝΤΟΛΕΩΝ μαζα πεπειραμένη, ἀπὸ εἰκοσαστίας λίαν εὐδοκίμος ἐξασήσασα τὸ ἐπάγγελμα αὐτῆς καὶ συνεργασθεῖσα μετὰ πολλῶν δοκίμων ἰατρῶν, ἐγκατασταθεῖσα δ' ἐν Μπέγιογλου, δέχεται καθ' ἐκάστην ἐν τῇ κατοικίᾳ αὐτῆς: Μ. ὁδός, εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. 292, παραπλεύρως τοῦ Μποναροῦ ἀπαρατεμάν, β' πάτωμα.

Πρόνοια.

Κατηγοροῦσαν κάποιον πατέρα διότι ἐνύμφευσε τὸ παιδί του πολὺ γρήγορα.
— Ἐπρεπε νὰ ἐπερίμενες λιγάκι νὰ μεστῶσῃ τοῦλάχιστον τὸ μυαλό του, νὰ λοικευθῆ κομμάτι...
— 'Α! φίλε μου, μά, ἐν τὸν ἄφωνα νὰ λοικευθῆ πρώτα, νομίζεις πῶς ὕστερα θὰ ἐνυμφεύετο;

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ

ΚΑΔΗΚΙΣ·Ι· — ΧΑ·Ι·ΔΑΡ ΠΑΣΑ

	Γέφ.—Χ.Πασᾶ—Καδ.	Καδ.—Χ.Πασᾶ—Γέφ
π. μ. 6 50	7 15	7 30
8 —	—	8 20
9 10	9 35	9 40
11 10	11 35	11 40
μ. μ. 1 15	1 40	1 45
2 30	2 55	3 —
3 40	4 —	4 10
4 30	4 55	5 —
5 20	5 45	5 50
6 15	6 40	—
7 —	7 25	—

Τὰς ἀγοράς σας εἰς τοῦ

Γ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μεγάλη ὁδός Μπέγιογλου, 188,

παραπλεύρως τοῦ Τοκατλιάν.

Ἄλλα τὰ ἀνδρικά, γυναικεῖα καὶ παιδικὰ εἶδη εἰς τιμὰς ἀπιστευτῶς εὐθηνᾶς.

Δὲν εἶναι ἀνάγκη.

Κάποιος νέος, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀρκετὰ ἁμαρτήματα εἰς τὴν ψυχὴν του νὰ τὸν βαρύνουν, ἀπεφάσισε, λίγες μέρες πρὶν νὰ νυμφευθῆ, ὅπως ἐξομολογηθῆ. Εἶπεν ὅλα του τὰ ἁμαρτήματα καὶ ἐξήτησε τὴν ποινὴν τῆς μετανοίας. Ὁ πνευματικὸς ὁμως δὲν ἀπήντησεν.
— Ὡστε... ἐρωτᾷ ὁ νέος.
— Εἶναι περιττόν, εἶπατε, ὅτι θὰ νυμφευθῆτε; δὲν εἶναι ἔτσι; αὐτὸ ἀρκεῖ.

Ἐπιτύμβιον.

Ἄνεγκάσθη ἐπὶ ἐνὸς τάφου:
«Τὰ δάκρυά μου δὲν θὰ τὴν ἀναστήσουν, δι' αὐτὸ κλαίω».
Καὶ ἀπὸ κάτω:
«Ὁ τεθλιμμένος σύζυγος».

ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΚΕΡΔΟΣ

Κατάστημα μανιφατούρας
ΔΗΜΟΣΘ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ

ΓΑΛΑΤΑ, ἐναντι τοῦ Τοῦνελ, 29.

Εἰς αὐτὸ εὐρίσκεται: Πανιὰ διαφόρων εἰδῶν καὶ ποιότητων. Ὑφάσματα μάλλινα καὶ βαμβακερὰ διὰ κυρίας. Φανέλλες, προσόπια, κουβέρτες, στόρια, τραπεζομάνδουλα, σατινέτες κτλ. Ὅλα ἐκλεκτὰ καὶ εἰς τιμὰς εὐθηνότατας.

Τὰ παλαιὰ Κρασιά ΔΟΝΑ-ΒΑΓΙΑΚΗ

συνιστῶνται ὑπὸ τῶν καλλιτέρων ἰατρῶν ὡς τὰ μόνα κατάλληλα δι' ἀναρρωνύοντα, ἀδυνάτους καὶ ἀναιμικούς. Μπέγιογλου, Χαράλ-μπαση, ἀριθμ. 52